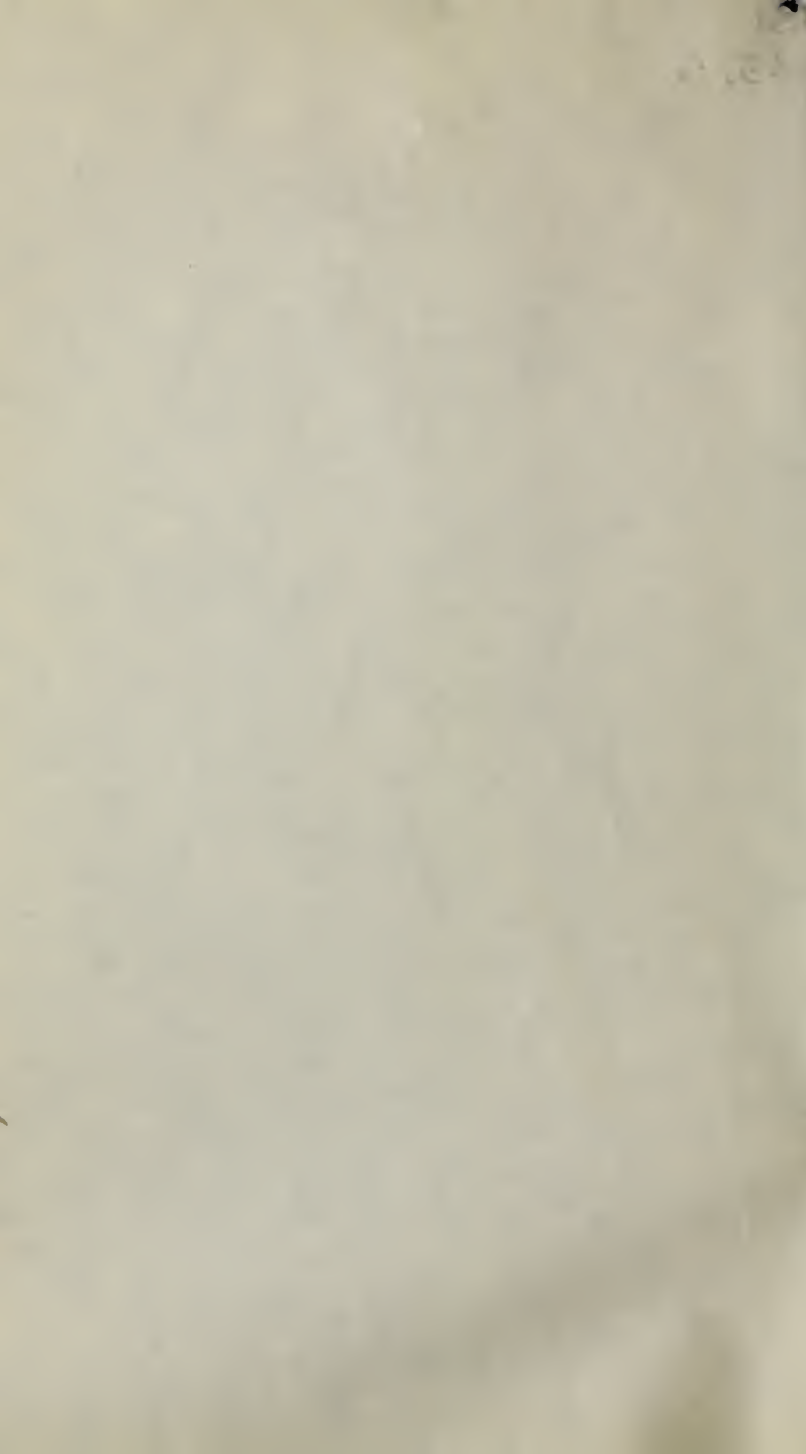

881

D45.Yv

67590 2 i

IN DINARCHUM

CURAE GRAMMATICAE RHETORICAE CRITICAE.

DISSERTATIO

INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA UNIVERSITATE LIPSIENSI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

CONSCRIPSIT

PAULUS JOANNES VOGEL

PLAVIENSIS.

LIPSIÆ,

TYPIS STURMII ET KOPPEI (A. DENNHARDII)

MDCCCLXXVII.

X

Abhinc duobus fere annis cum primum ad Dinarchi Corinthii orationes aggrederer, parvam tantummodo spem in eis collocavi: mediocrem enim scriptorem esse qui ultimum in decem oratorum Atticorum ordine tenet locum jam antea cognoveram. Quo saepius autem libellum lectitavi atque quo accuratius ad singula cuncta et quae ad sermonem Dinarchi pertinent, et argumenta orationum animum intendi, eo magis hoc agnovi, nimiam tamen me tunc habuisse spem: namque non mediocrem modo, sed vel infimae notae scriptorem esse Dinarchum evidentius in dies apparuit. Atque argumenta orationum si inepta esse contenderim atque segnia atque tenuissima, hoc haud scio an mihi quispiam objecturus sit: deuterologias esse tres orationes multasque igitur res jam ab aliis oratoribus praesumptas fuisse. At etiam inter Demosthenis aliorum orationes cum inveniantur deuterologiae, tamen nullam cujusquam ego legi tam exilis argumenti, quam Dinarchi orationes. Sed fieri potuisse faciamus, ut revera paucae modo res exstarent, de quibus verba facere posset. Hoc tamen sine dubio ab oratore postulandum est, ut non confuse et permixte, sed in certum quendam ordinem redactas sententias cum audientibus communicet; constantem autem rerum seriem Dinarchum secutum esse vix erit qui demonstret, nedum dispositionem quae dicitur orationum invenisse sibi possit videri. Sed paucas illas res — respicimus autem maxime primam orationem, quoniam secunda atque tertia brevissimae sunt atque fortasse non plene traditae, ita ut perfecte de iis existimare non liceat — paucas igitur illas res, quas tractandas habet, saepissime repetit atque ite-

rum iterumque promiscue singulas proferens ⁱ⁾ tenorem orationis plane subruit neque id curat, ut singulae interiore quodam vinculo inter se conexas et aptae sint, atque una quasi manet ex altera: verum utut libet quidquid in mentem venit profert. (cfs. etiam ea, quae infra exponuntur sub 27. c. δ. atque 31. a.) Quod autem attinet ad ipsum sermonem Dinarchi ⁱⁱ⁾ — ut verborum usum atque res grammaticas primum spectemus — sat multa apud Dinarchum inihiconspicua erant, quae ceterorum oratorum Atticorum exemplis illustrari non possent, inveniebantur haud pauca, quae etiam ab omnibus Attici sermonis scriptoribus aliena essent neque invenirentur nisi apud Polybium, Plutarchum, similes. ⁱⁱⁱ⁾ Compositionem vero, periodorum structuram atque inter se conjunctionem, si respicimus, paene indignum scriptore Attico sese Dinarchus praestitit.

Quo autem haec mihi in dies clarius elucebant, eo magis mihi persuadebam, in Dinarcho recensendo criticos persaepe modum excessisse. Etenim sic plerumque artem criticam adhibent, quasi Demosthenem habeant, non Dinarchum, eademque aestimatione Dinarchum mensi

ⁱ⁾ Nonnulla collegit Finkius p. 46 (cfs. annotationem quam exhibui 24.)

ⁱⁱ⁾ cfs. Dion. Hal. de Din. jud. cap. 7. p. 643, qui de discrimine inter Lysiae (etiam Lysias pecunia orationes scripsit) et Dinarchi orationes faciendo disputans haec dicit: *ἐὰν μὲν ἀρετὴν τε καὶ χάριν τοῖς λόγοις νθοῦσαν ἴδῃ* (scil. ὁ βουλόμενος ποιῆσθαι τὴν διάγνωσιν) *καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν ἐνοῦσαν καὶ τὸ μηδὲν ἄψυχον εἶναι τῶν λεγομένων, θαρροῶν λεγέτω τοῦτους Δυσκόλῳ. Ἐὰν δὲ μήτε τὸ χαλεπὸν ὅμοιον εὐρίσκει μήτε τὸ πιθανὸν καὶ τὸ τῶν ὀνομάτων ἀκριβὲς, μήτε τὸ τῆς ἀληθείας ἀπτόμενον, ἐν τοῖς Δεινάρχου λόγοις αὐτοῦς ξάτω.*

ⁱⁱⁱ⁾ Atque ne sibi quidem Din. semper constare sed modo hoc modo illud praetulisse, et multis exemplis infra illustrabitur et jam Dion. Hal. aperte dicit (cap. 5. p. 639) *οὐδὲν γὰρ οὔτε κοινὸν οὔτε ἴδιον ἔσχε;* (cap. 6. p. 642) *ὁ Δειν. οὔτε ὅμοιος ἐν ἁπασίν ἐστιν, οὔτ' ἰδίου τινὸς εὐρετῆς.*

atque Demosthenem, Isocratem, Lysiam, alios, quae hisce oratoribus non licuisse constat, ea ne Dinarcho quidem licere censent. Atque valde lubricum esse concedo singulis omnibus locis distinguere, quid tolerabile sit, quid inauditum: propius autem ad verum opinor accedemus, si in Dinarcho, qui jam a priscis grammaticis tanto Demostheni posthabebatur, ut *κρίθινος Δημοσθένης* vel *ἄγροτος* appellaretur, — si vel maxime in Dinarcho hoc nobis proposuerimus, ut codicum auctoritatem dummodo liceat defendamus, quam si ad conjecturas facile propensos nos praestiterimus. Codicem enim vindicibus nobis hoc fortasse raris locis accidere potest, ut scriptori vili inepti nimium condonemus, si autem emendationibus indulgebimus, periculum erit — ut Schmidtii editoris verbis utar — ne conjecturis nostris Dinarchum magis quam librarios corrigamus.

Hanc igitur artis criticae rationem cum ineundam esse intellexissem, pro meis viribus eam persequi animum induxi. Atque cum omnis artis criticae, tum vel maxime pejoris scriptoris operum recensendorum quoniam id potissimum ducendum est fundamentum, ut sermo scriptoris quam accuratissime et diligentissime cognoscatur, imprimis de sermone Dinarchi uberius atque fusius mihi exponendum esse putavi. Neque tamen singula omnia enumeranda esse videbantur, sed ut ea potissimum deligerem operam navavi, quae aut Dinarchi propria essent, aut ad artem criticam adhibendam vel ad totam oratoris indolem pensandam aliquid collatura esse viderentur.

A lecturis autem jam nunc hoc petiverim, ut venia sit vocabulorum minus proborum velut: „metaphorice, periodus, tautologia, anacoluthia“ etc. quibus ego in rebus grammaticis tractandis uti malui, quam plurium verborum ambagibus, quippe quibus minus perspicue ipsa res significetur.

Ad artem criticam quod attinet, optimum codicem

N esse etiam mihi — maxime egregia Franki argumentatione — persuasissimum esse profiteor; propinquum autem auctoritate huic libro esse cod. A. inter omnes constat: reliquorum quattuor inferioris notae librorum B paullo videtur superare LZM. — Ea autem, quae a viris criticis jam videntur recte aut correcta esse aut explicata, atque ea, quae perperam a prioribus editoribus iudicata et aestimata jam emendavit novissimus editor Fr. Blassius, ea ne uno quidem verbo attingam. Sed de iis locis agendum erit, ubi cum Blassio discrepo; atque plurimi quidem infra proferentur annotationibus, paucorum autem eorum, quos illuc inserere non potui, indicem quam brevissimum hic proponere liceat:

I. 5. *τῇ πατρίδι αὐτῆς*: sane *αὐτῆς* frigidum est; sed si omnia, quae „frigida“ „supervacanea“ „inepta“ Din. scripsit, emendanda esse censemus, finis conjecturarum sane nullus erit: neque Blassi *αἱ τῇ* minus frigidum est. — I. 7. *ψευδεῖς τὰς ἀποφάσεις* quidni cum cod. N. Bl. scripsit? cfs. III. 7. — I. 17. *διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας* servandum esse infra demonstratur sub 5. d. — I. 17. *καὶ κρίνεσθαι* servo cf. Mr; — I. 31. Melius cum N. *ἀδοξίαις*, ita ut duo pluralia *κινδύνοις*, *κακοῖς* sequatur tertium; — I. 36. quoniam hic codd. sex *μηδέποτε*, I. 101. II. 15. optimus *οὐδέποτε* de rebus praeteritis dicta offerunt atque quoniam ne alii quidem scriptores semper accurate distinguunt *μηδέποτε* et *μηδεπώποτε* (Lob. Phryn. p. 458) emendationem Blassi *μηδεπώποτε* dissuaserim; — I. 45. *Δημοςθένην . . . ζητήσασαν*: liberius, cum proprie dicendum esset *τοὺς δωροδοκήσαντας ζητ.*, ipsa nomina eorum, qui corrupti erant, verbo *ζητ.* tribuit, quamquam haec nomina ipso demum *ζητεῖν* patefacta fuerant. Excusatur autem haec licentia ea re, quod jam, cum oratio habetur, Demosthenem et Demadem et Cephisophontem repertos esse *δωροδοκήσαντας* inter omnes constat; — I. 50. pro *ποιήσεις* non scribendum esse

ποιήσαιτο cfs. Wurmi comment. p. 96; — I. 66. *πρῶτον* servandum: nam omnia Dinarchi mendacia tolli nequeunt; — I. 80. cum N. scribamus *ἀκούετε ἄνδρες δικασταί* cfs. I. 48; — I. 80. *τῆς διοικίσεως* defendit Maetzner; — I. 83. *προσέχετε ἄνδρες* ex N recipio, itemque I. 87. *ἐὰν σωφρονῇτε, Ἀθηναῖοι* cfs. Xen. Anab. III. 4. 46; — I. 89. *οἷσθε . . ἀναθεῖναι* defendunt Maetzner a. h. l. et Frohb. ad Lys. XII. 26; — I. 92. *εἰ δ' ἔτι* multo magis placet, quam *εἰ δέ τι*, quoniam in enuntiato opposito quoque legitur *εἰ μὲν ἔτι*; — I. 96. num *τοιούτων καιρῶν* intolerabile est? — I. 98. *δέξασθε καὶ φυλάξασθε* emendatione non indigent; transitus facile fit ad adhortationem (jam in *ἐὰν σωφρονῇτε* adhortatio latet); — I. 102. *λέγοντες ὡς κ. τ. λ.* recte exhibet Maetzner; Bl. perperam arbitratur NAB scribere *ὑμετέρας εἰνοίας*: scribunt *ἡμετέρας*! — I. 103. *ἐπιμελησομένους* bene dictum cum ironia; namque *τῆς σῆς πονηρίας* per metonymiam est pro *σοῦ πονηροῦ ὄντος* (cfs. annot. 22): quare *ὡς ἐπιμ. τῆς σ. πον.* vernacule vertendum erit: „als ob die Richter für dich schlechten Menschen Sorge tragen (dich protegiren, freisprechen) würden“; — I. 113. *κελεύετε ἀπολογεῖσθαι: αὐτόν* Blassi non posse subjectum esse, elucet e sequentibus *μηδὲ τὴν αἵτιοῦ τούτου μανίαν*. Commodissime intellegitur *αὐτούς* atque princeps locus tribuendus est verbo *κατηγορημένων*: de ipso crimine imperate ut defensio fiat; — II. 8. *καλά* servandum cf. Andoc. II. 7; — III. 13. *καιρὸν πολλῶν χρημάτων* non displicet; — III. 21. *ταῖτα* servandum, videlicet ea scelera, de quibus jam sat multa multi *κατηγοροὶ* verba fecerant. — —

Editiones eas atque commentationes, quas enumeravit Blassius editor (praef. p. VIII.) omnes adhibui praeter Aldinam et Wolfi editiones. Praeter eas inspexi dissertationes Scheibi (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1845. No. 27.) Baki (Mnemosyn. VIII.) quibus nonnulla me debere pro-

fiteor. Weidneri quoque parerga Dinarchea (gymn. Giessen. progr. 1875) perlegisse non paenitet; quamquam interpolationibus indagandis nimis indulgit atque nimis violentis argumentis in ea re usus est. Qui quamquam recte intellexit interpolationes — si quidem sententia arguuntur — eo commendari, si verba in aliis codicibus aliter collocata essent, nimis longe postea processit, cum e verbis diverse in diversis libris manuscriptis collocatis hoc ipsum concludit, interpolationem statuendam esse. Neque silentio praeterrittam L. Schmidtium (Mus. Rhen. XV. 1860. p. 232 sqq.) quem apte nonnulla de compositione Dinarchi annotasse infra videbitur (cfs. ea, quae infra dicentur sub 26—28.)

Notae compendiorum. Editiones atque commentationes eisdem notis significavi, quibus Blassius editor usus est: Mr. Wm. etc. — Krueg. gr. et Kuehn. gr. significant grammaticas Kruegeri et Kuehneri ampliores. — Uno asterisco * ea vel verba vel locos notavi, quorum scriptura non inter omnes constat, duos ** eis verbis apposui quae conjecturae debentur. — Fragmentum Dinarchi cum citandum est, notae frg. numeri apponentur editionis Turicensis (partis posterioris pagg. 325 sqq.)

De sermone Dinarchi.

I. Index et eorum vocabulorum quae propria Dinarchi sunt et eorum quae apud ceteros Atticos scriptores aut plane non leguntur, aut raro.

Praemittendum est, iis vocabulis quae propria Dinarchi sunt, nil me ascripturum esse nisi quibus locis

Dinarcheis legantur; quae autem ab aliis quoque usurpantur, sed aut a paucis illis quidem, aut inferioris aetatis scriptoribus, eis satis habui auctorum illorum nomina adjunxisse (cfs. apnot. 24).

ἀκυρόω Din. I. 63. Diod. Plut. posteriorisque temporis scriptores; — ἀλινδέομαι Din. frg. X. 2. Alciph. Nicand. Plut.; — ἀποσάττω = „φράττω τὸ τροῖμα“ Din. frg. LXXXIX. 10; — ἀπόταφος = ἄταφος, ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων“ Din. frg. XVI. 5; — ἀργυρίζομαι Din. I. 40. Cass. Dio LXXIX. 13. Poll. IV. 43. VII. 104; — ἀσμενέω = „ἀσμενίζω“ Din. I. 34; — αὐτοδικέω Din. frg. LX. 4; — αὐτωνητής Din. frg. LXXXIX. 11; — βυρσοποιός Din. frg. LXXXIX. 19; — διάμετρον = „τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος“ Din. frg. XVIII. 2; — ἐγκαταγυράσκω Din. II. 3; Plut. Phoc. 30; — εἰθισμένος = „usitatus“ legitur etiam Xen. rep. Lac. VI. 4; Hier. IX. 7; Polyb. IV. 34. 1: sed illic neutrius generis est. substantivo non apposito; Din. II. 3. autem habet εἰθισμέναι τιμωρίαι; — ἐμπεδάω Din. frg. VI. 1; Polyb. Luc.; — ἡμίδραχμον Din. frg. VIII. 4; — ἡμιπόδιον Din. frg. LXXXIX. 17; — κακοδαιμονῶ = „ἀτυχῶ“ Din. I. 91; Atticorum unus habet Xen. Hier. II. 4; posteriorum Plut. mor. p. 76. A. 1042. B.; — καλιστρέω, ionicum pro καλέω, Din. frg. LXXXb.; — καταδέω „ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκῳ“ Din. frg. VI. 7. Cass. Dio. L. 5; — καταλεύσιμος „ἄξιός τοῦ καταλευσθῆναι“ frg. VIII. 3; — κεράμοπώλης Din. frg. LXXXIX. 18; — κιβωτοποιός Din. frg. LXXXIX. 19; Plut., — κιθαρίστρια Din. I. 23; — κλιμάζω, κλιμακίζω τοὺς νόμους = „detorquere, eludere leges“ Din. frg. IX. 1; — κοβαλεία frg. VI. 8; — κωθυνοποιός frg. LXXXIX. 19; — κόμμα = „palea“ frg. XVIII. 4; — κρηπιδουργός frg. LXXXIX. 20; — κύκλοι = „τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντί

τινες frg. XI. 1; Menand; Schol. Ar. Equu. 137; — λουτροφορέω frg. XVIII. 5; LXXXII; — ματρυν-
λεῖτον frg. XLII. 5. Men. Plut.; — μυριαγωγῶ frg. LXXIX.
ὀμίσπονδος = „libationis coenaeque igitur particeps“:
Din. I. 24. Hdt. IX. 16; saepe invenitur notione „foede-
ris particeps“, quam quominus cum Passovio huc refera-
mus impedit et πολλάκις ascriptum, et vox ὀμοτράπεζος
adjuncta: namque etiam Hdt. IX. 16. ὀμοτράπ. et ὀμοσπ.
junguntur, neque tamen illic de foedere cogitari licet; —
ὀμότιτθος = „ὀμογάλαξ“ frg. LXXXIX. 24; — πα-
λιμπροδότης frg. LXXXIX. 26. Diod. XV. 91; —
πάντοθεν* Din. I. 40*; orationis solutae est πανταχό-
θεν, sed πάντοθεν est etiam apud Hdt. VII. 225. Diod.
XVIII. 28; — παραφρυκτωρῶ Din. frg. IX. 3; —
παύειν τινά nec genitivo addito, nec participio non legi-
tur nisi apud poetas atque Din. I. 88. Dio. Cass.; —
προπάτωρ = „vendentium proxena“ frg. LXXXIX. 30;
— σκιράφιοῖν frg. XLII. 7. (Isoer. habet σκιραφεῖον); —
σπείρειν τι = „obserere aliquid“ rarum est prosae scrip-
toribus: Din. I. 24; Xen. Cyrop. VIII. 3. 38. Ages. I 20;
— συγκατάρχεσθαι frg. LXXXIX. 34; — συμπρύ-
τανις Din. frg. LXXXIX. 33; Corp. inser. graec. n. 5771,
3. n. 132, 4; — συνδουλεύειν Din. frg. LXXXIX. 32;
Cass. Dio; — συνιεροποιός Din. frg. LXXXIX. 33; —
ὑποκυδής frg. XVII. 6; Euphor. frg. 101. (Mein.) Ctes;
— ὑποφόνια frg. X. 4. Theophr. Cass. Dio. Schol. Hom.
Σ. 497: ποινης τῆς καλουμένης παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς
ὑποφονίων; — φιλοπόνηρος frg. LXXXIX. 37. Theophr.
Plut. Alc. 24. —

II. de rebus grammaticis.

A. de formis verborum

pauca in Dinarcho inveni, quae nota digna essent.

πρεσβευταί plurali bis usus est Din. I. 20. 82,
quamquam bonorum scriptorum πρέσβεις modo est.

τέτραφα, ἀνατέτραφα perfecta ab uno Dinarcho usurpantur I. 108. I. 30. III. 4: legitur enim apud Dem. quoque τέτραφα, apud Aesch. ἀνατέτραφα, ita autem, ut codd. nonnulli praebeant formas τέτροφα, ἀνατέτροφα quas jam Reiskius restituit.

ἰππάρχηκα (III. 12) atque

ἀποπέφαγκα (I. 15. 54. 59. 84. 103. 104. II. 17. 19. III. 18) perfecta Dinarchi propria sunt.

B. de syntaxi (I. de nomine.)

1) adjectivorum neutra substantivorum loco adhibentur.

Atque si quidem plurali numero neutra talia dicuntur, non habeo quod annotem: licere enim ea non solum instructa articulo, verum etiam carentia usurpari constat, atque asciscere modo eum casum, qui ipsi adjectivo convenit (I. 1. τὰ ἀκόλουθά τινι; I. 3. 29. II. 17. τὰ συμφέροντά τινι), modo genitivum instar substantivorum (I. 2. τὰ τῆς πόλεως δίκαια; I. 37. 99. 107. II. 7. 26. τὰ συμφέροντά τινος; III. 22. τὰ ἀγαθὰ τινος; II. 17. τὰ βέλτιστά τινος; I. 36. τὰ κακά τινος).

Singulari autem numero ut pro substantivo neutrum adjectivi dici possit, plerumque solet aut articulus addi (I. 5. 6. τὸ δίκαιον etc.) aut adjici τὶ, οὐδέν, μηδέν (I. 40. ἀγαθὸν τι ποιεῖν; I. 66. ἀληθὲς μηδέν ζητεῖν). Sed interdum apud Dinarchum merum quoque neutrum adhibetur; quorum locorum nonnullos nonnulli editores in suspicionem corruptelae vocaverunt: I. 48. ποιῶ πάντων ἀτοπώτατον; II. 15.* ἀγαθὸν ποιεῖν τινὰ; III. 6. οὐ γὰρ ἐστὶ χαλεπώτερον κ. τ. λ; III. 10.* μῆτ' αἰσχύνῃς μῆτε δικαίου πλείων λόγον . . ποιεῖται.¹⁾

¹⁾ τοῦ δικαίου solus Bl., qui idem I. 48. II. 15. III. 6. de conjectura non cogitavit. Concedendum autem est, hoc δικαίου paullo difficiliter articulo carere, quoniam quamvis objectum revera sit

2) de accusativo.

a) accusativi relationis satis erit duo exempla attulisse: I. 82. οὐκ ἂν ἔφρασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα: namque τὸν ἕτερον πόδα non esse subjectum infinitivi — id quod voluit R. — sed accusativum relationis probe jam intellexit Wolfius, illustravit exemplo e Luciano deprompto Wm. pag. 138: οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου προβεβηκώς. — I. 31. τοσοῦτον ἐδέησεν ὁ δημαγωγὸς . . . προσφέρειν κ. τ. λ: longe saepissime scribunt impersonaliter τοσοῦτου δεῖ secuto accusativo cum infinitivo, sed saepe invenitur etiam τοσοῦτου δέω (Lys. I. 45. XII. 17. XXIV. 1. cfs. Krueg. gr. 47. 16. 2.) neque exemplis caret τοσοῦτον δεῖ: hoc autem τοσοῦτον δέω apud Plut. modo saepius legitur. (Plat. Menex. 71. A. ubi vid. Stallb.)

b) de accusativo e verbis apto memo iae digna haec esse censui: ἀνακρινήσκεισθαί τι obviam fit I. 37; multo rarius illud quidem, quam ἀναμ. τινος, quod est III. 14. 19; — πολεμεῖν τὴν* πόλιν est I 36*²); I 55.* ἀδικεῖν τὰ πάτρια: vulgo dicitur ἀδικεῖν τινα³); — I. 10. exstat ἐξελέγχεται τι (ἐξελεγχθείσης τῆς προδο-

tamen non in accusativo pronuntiatur. Sed videntur Graeci in nonnullis hujusmodi neutris plane oblitī esse, adjectiva ea proprie fuisse, sed pro veris substantivis usurpasse, quorum usitatissima sunt illa τὸ ἱππικόν, ὀπλιτικόν etc. quae quam frequenter articulos non habeant, vix est cur illustremus exemplis: Xen. Anab. VII. 3. 37. VII. 6. 29; de Thucydide cfs. Krueg. gr. 43. 4. 17. Quidni igitur etiam δίκαιον adhiberi potuerit pro ipso δικαιοσύνη: cui hic ob eam causam subtraxit Din. articulum, quoniam ne ad ὄρκου quidem et αἰσχύνης apposuerat?

²) πολεμήσαντες τὴν πόλιν quamvis multo rarius sit, tamen Dinarcho condonandum esse arbitror: exstitit vulgatae vindex jam Wm. — Cfs. Polyb. XVIII. 30. 1; Diod. IV. 61. V. 46. XIII. 43. 84. XIV 37. XV. 19. XVI. 41.

³) ἀδικεῖν τὰ πάτρια cfs. Plut. quom. adul. 24. p. 65. A. ἀδικεῖν φίλων; Thuc. VI. 12. 2. ἀδικ. τὰ δημόσια.

σίας); solenne est ἐξελέγχουμαι cum participio: sed etiam Antiph. V. 47. exstat τοὺς λόγους ἐξελέγχουσι, quamvis non plane eandem hujus loci rationem esse concedendum sit.

3) de genitivo.

a) genitivus partitivus copiosius simplicis casus loco ponitur: I. 6. ἐκάστου τῶν πολιτῶν pro ἐκάστου πολίτου; I. 34. ἐκάστη τῶν πόλεων; I. 55. τὰ μεγάλα τῶν ἀδικημάτων; III. 13. οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων. Talia apud alios quoque scriptores inveniuntur. —

Intellegendum est id nomen, de quo genitivus partitivus pendeat: I. 105.* καταχαρίσασθαι (scil.* τὶ) τῶν δικαίων τινί.^{3 a)}

b) e substantivis minus apte genitivus pendet: I. 46. τὴν Δημοσθένους κρίσιν: simile enim nusquam quidquam invenitur, nisi apud Polyb. XVII. 14. 10. ubi tamen rei genitivus subjungitur κρίσις χορημάτων: bonae vero notae scriptores amant κρίσις περὶ τινος; — I. 65* κακόνους τινός pro solenni κακ. τινί.⁴⁾

^{3 a)} Bl. cum R. Bk. Wm. Mr. accusativum illum conjectura fingendum esse censet, vulgatam conservant Turr.: neque ego οὐδέν vel adjiciendum esse, vel ex οὐδέν efficiendum puto. Praecipit enim Krueg. gr. 47. 15. 3. „überhaupt findet sich bei Verben die, wenn das ganze Object zu denken ist, den Accusativ erfordern, der Genitiv (mit dem Artikel) insofern ein unbestimmter Theil eines Ganzen zu denken ist.“ Atque prodeat primus Homerus, apud quem saepissime δίδόναι, λαμβάνειν, ἐσθίειν, πίνειν similia asciscunt genitivum, velut τῶν ξυργόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδολοισιν ἔδωκα, — οὗτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, — εἶδατα πολλ' ἐπέθηκε χαριζομένην παρεόντων. Prosae autem quoque Krueg. l. c. exempla affert. (ἀφίρῃ τῶν αἰχμαλώτων, Xen.; τῆς γῆς ἔτεμον, ἣ ἐπὶ κλοῖσις παρῆκε τοῦ φρουροῦ Thuc.). Cfs. nostrum „vom Brode geben, nehmen“ simill.

⁴⁾ ἐχθροὶ καὶ κακόνου τῆς πόλεως servandum est, quamvis solennis sit dativus cum voci ἐχθρός, tum κακόνους. Atque ἐχθρός c. gen. illustrant Krueg. gr. 48. 13. 3. (Plat.), Kuehn. gr. II. p. 163. ann. 24. (Thuc. IV. 47. VI. 89 Xen. Anab. III. 2. 5. IV. 7. 19.)

c) genitivus e verbis aptus molestior est his locis:

III. 21.* καταλλάττεσθαι τί τινος, cum communis Atticorum usus postulet καταλλάττ. τι πρὸς τι; — II. 8. καταγινώσκομαι θανάτου rarissime invenitur (καταψηφισθεῖς, κατακεκριμένος θανάτου: Plat. de rep. p. 558. A. Polyb. IV. 35. 3), solenne autem esse καταγινώσκεται τινος θάνατος constat: atque poteris etiam hoc exemplo θανάτου subjectum judicare atque sic construere: θανάτου καταγινωσθέντος Κυδιμάχου i. e. ὅτε θάνατος κατεγνώσθη Κυδιμάχου. Sed minus eleganter tunc sequeretur φυγόντος quippe ejus subjectum sine dubio Κυδιμάχου esset. Qua re cum Mr. paullo difficiliorem hanc juncturam καταγινώσκομαι θανάτου Dinarcho malim tribuere, ita ut et participii καταγινωσθέντος et φυγόντος subjectum sit Κυδιμάχου. — Denique hic liceat mentionem facere loci I. 36. ὀνειδίζειν τί τινος quamquam hic non e verbo pendet genitivus sed ex τι; notandum autem est, multo crebrius inveniri ὀνειδίζειν τί τινι.

4) de dativo.

De nominibus, quibus subjunctus est dativus, agendum est his: I. 48. ἐναντίον τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει ἀγῶνα ἀπολογούμενος; apud ἐναντίος enim et dativum et genitivum ferri constat atque Dinarchus quoque utroque casu utitur; sed si ἐναντίον adverbii loco est, is Atticis videtur mos esse, ut si quidem loci notionem ἐναντίον continet, cum dativo jungant, si autem idem fere valet atque „contra,“ cum genitivo: quamobrem genitivum hic melius adhibuisset noster. Dixerit fortasse quispiam ἐναντίον non esse adverbium, sed adjectivi accusativum pertinentem ad ἀγῶνα: at nequaquam ἀγών ille ἐναντίος erat τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει, sed ὁ ἀγών erat ἐναντίος ei, qui tunc accusatus erat, ei igitur, qui hanc

Porro Xen. apol. Socr. 27. τοῖς ἐμοῖς εὐνοῖς legitur, quo exemplo κακόνους τινός defenditur.

orationem habet; *ἐναντίον τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει* autem non erat nisi rei ἀπολογία: quamobrem ad verbum ἀπολογούμενος applicandum videtur *ἐναντίον*. — I. 1. 53. ὁ δημαγωγὸς ὑμῖν: ὑμῖν enim dativus ethicus qui dicitur non est, quippe qui semper aliqua ratione verbo accommodetur: hic autem ὑμῖν nullo modo e verbo aptum esse, sed ad δημαγωγὸς modo pertinere cum verba demonstrant utroque loco a dativis procul sejuncta, tum in I. 1. ea re comprobatur, quod ad ipsum δημαγωγὸς ὑμῖν non pertinet ἐξελέλεγχεται, sed denuo infra subjectum dicitur οὗτος, neque tamen repetitur ὑμῖν. Videtur autem finitimus esse hie dativus ethico, quoniam facile intelleges participium verbi εἶναι: ὁ δημαγωγὸς ὑμῖν ὢν. Est autem haec dativi ratio quasi pro genitivo usurpata rarior, sed tamen illustratur exemplis: Platonico τοῦ ξένου ὑμῖν ἂν πυνθανοίμην κ. τ. λ; Thucydideo εὔρονται ἡμῖν πρὸς τὰς τῶν ἐπωτίδων αὐτοῖς παχύτητας χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί, Demosthenico εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται, Lysiacο προσδεῖν γὰρ ἔφη πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς (cfs. Krueg. gr. 48. 12. 1).

5) de articulo.

Dinarchi propria cum haud multa in usurpando articulo inveniantur, qualis potissimum ei in usurpando mos sit, paucis exponere placuit.

a) nominum gentium sine articulo semper sunt Πέρσαι, Ἀχαιοί, Χῖοι, Ρόδιοι, Ὀλύνθιοι, Ἠλεῖοι, Ἰνδοί, Μῆδοι; semper cum articulo dicuntur οἱ Ἕλληνες atque οἱ Μακεδόνες. Θηβαῖοι autem habet articulum terdecies, omittit ter, Ἀρχάδες habet ter, omittit bis, Λακεδαιμόνιοι semper caret articulo uno loco excepto I. 76. Ἀθηναῖοι nusquam asciscit articulum, nisi quod quater legitur οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι, ubi tamen adjectivo ἄλλοι articulus debetur. Videtur igitur Dinarchus magis amare nomina

gentium articulis privata, id quod vel maxime ex eo quoque elucet, quod etiamsi πάντες accedit ne tunc quidem articulum adjecit (I. 34. III. 1. 4).

b) terrarum nomina atque urbium paene semper sine articulo scribuntur (XXXV locis). Namque cum vix notandum sit hoc, usque quaque ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀττικὴ legi, quoniam γῆ proprie subaudiendum est, terrarum nominum uni tantum articulus additur I. 44. ἡ Εὐβοία ὅλη, ubi tamen adjectivo ὅλη potius, quam nomini articulus deberi videtur. Reliquum est, ut portuum Piraei et Munychiae referamus articulo instructos esse illum III. 1, hunc III. 1. 10, sine articulo autem exstare Πειραιεῖς I. 36. 69.

c) hominum nominibus circa CLXX locis articuli desunt: apponuntur tantummodo ad Ἀρίσταρχος I. 30. et ad Πολύευκτος I. 58. 59. qui sine articulo jam antea inducti sunt, miroque modo etiam I. 58. ad Νικοφάνης, quamquam is quidem supra non est commemoratus. Nomina autem deorum Ἡρακλῆς, Ἀθηνᾶ, Ἀρτεμις, Ζεὺς habent articulum, nisi quod Ζεὺς I. 43. 77. II. 8. sine articulo dicitur.

d) eminente quadam notione articulus est: I. 23. ἐν τῷ μυλῶνι; 25. διὰ τῆς χώρας; 111. τὰς δίκας; I. 95. II. 26. τῷ γένει, τῇ φύσει; III. 14. τὴν ἐμφυτον πονηρίαν: ubi possessiva vis in articulo inest. Similia sunt III. 14. τὴν τιμωρίαν δοῦναι, quod quidem idem valet atque δίκην ἀξίαν δοῦναι (I. 10.), velut nos dicere solemus „seine Strafe erhalten;“ atque I. 17.* διαμείνας ἐπὶ τῆς* πολιτείας i. e. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ πολιτείας i. e. in ea quam semel amplexus erat, ideoque ἐπὶ τῆς αὐτῆς πολιτείας.

e) Deest articulus multis substantivis, quibus nos addere consuevimus. I. 4. ἐπὶ κινδύνῳ καὶ διαβολῇ τῆς πόλεως; 94. ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου; II. 7. ἐπὶ προδοσίᾳ; 24. ἐπὶ διαφθορᾷ; I. 65. κινδυνεύειν ὑπὲρ σωτηρίας, ὑπὲρ δόξης; 88. δικάζειν περὶ σωτηρίας; II. 1 διαδικάζειν.

ζεσθαι περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης; I. 16. εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνήκειν; III. 10.* μὴθ' ὄρκου, μὴτ' αἰσχύνης, μήτε* δικαίου πλείω λόγον ποιῆσθαι.¹⁾ Melius articulum adjecisset I. 82. τὸ περὶ ζητήσεως τῶν χρημάτων ψήφισμα, praesertim cum χρημάτων eum haberet.

Semper est sine articulo Ἄρειος πάγος; accedit I. 18. κατὰ θάλατταν; I. 43. ἐν ἀγορᾷ; I. 37. 96. εἰς ἀκρόπολιν; I. 43. ἐν πρυτανείῳ; I. 69. ἐν ἄστει (iisdem autem nominibus haud raro etiam ascribitur articulus: I. 101. ἐν τῇ ἀγορᾷ; 43. εἰς τὴν ἀγοράν; II. 24. εἰς τὴν ἀκρόπολιν; I. 101. ἐν τῷ πρυτανείῳ; I. 96. ἐν τῷ ἄστει.)

I. 3. 22. 66. 84. 88. 107. III. 19. 22. πάντες ἄνθρωποι; I. 88. θεῶν βουλομένων; III. 19. θεῶν ἵλεων ὄντων; II. 3. ἐὰν θεὸς θέλῃ (saepissime inveniuntur θεός, θεοί articulo addito); II. 13.* τὴν προεδρίαν τὴν* πρυτάνεων;⁵⁾ I. 14. III. 17. Κόνωνος υἱεῖ; II. 17. 18. γονέας εἴ ποιεῖν; I. 23. 65. 99. III. 2. παῖδες καὶ γυναῖκες: articulorum autem apud παῖδες καὶ γυναῖκες praetermittendorum non solum Atticis ceteris, sed etiam Dinarcho firmam fuisse consuetudinem, vel maxime ex eo intellegitur, quod I. 99. III. 2. cum praecederent substantiva articulis instructa, tamen apud παῖδες καὶ γυναῖκες articulos omisit.

NB. De articulo nonnulla mihi dicenda erunt etiam infra de attributo (sub 14) et de appositione (sub 15) disserturo.

6) de pronomine demonstrativo.

a) Cum emphasi quadam post enuntiatum relativum infertur demonstrativum: I. 7. οὓς δὲ . . . δύναται . . . κατὰ τούτων; I. 24. πρὸς οὓς . . . ἦλθε, τούτους; III. 10. ὅστις . . . ποιῆται, οὗτος; III. 18. οἷς . . . ἔφη, πρὸς

⁵⁾ Sic praebet N; ceteri codd. τὴν προεδρίαν τῶν πρυτάνεων, quod ferri potest (cfs. 14. e) Sed cum N habeat τὴν πρυτ. atque πρυτάνεις simill. articulo carere posse illustret Krueg. gr. 50. 3. 7, quidni optimum librum potissimum sequamur?

τούτους. — Simile huic est id dicendi genus in Din. satis frequens,

b) quo nomen antecedens, sive participium, sive substantivum, pronomine demonstrativo interjecto repetitur: I. 56. τὸν . . . ἀξιῶσαντα, καὶ τοῦτον . . . ἀπέφηνε; 97. τὸν γεγενημένον . . . ἐγκαταλελοιπότα, τοῦτον περιποιῆσαι βούλεσθε; II. 14. τὸν . . . γεγενημένον, τοῦτον . . . ἐάσετε; 17. τὸν . . . λαμβάνοντα . . . τοῦτον . . . δημηγορεῖν; III. 4. ὁ . . . ἐξηπατηκῶς καὶ προδοίς . . . καὶ ἀνατετραφῶς . . . οὔτος . . . φήσει; pronomine οὔτως participium repetitur: I. 71. παρακαταθέμενον . . . οὔτως ἀξιοῦν; 102. φανεροὺς γεγενημένους . . . οὔτως πείθειν; II. 14. ἐνζάμενον . . . οὔτω . . . παραδιδίνει; III. 8. σκεπασμένους . . . καὶ ἐξετάσαντας, οὔτως ἐπιτιθέναι; substantiva iterantur; I. 1. ὁ δημαγωγὸς . . . οὔτος . . . ἐξελήλεγται; 15. τὸν δὲ . . . Σκύνθη . . . τοῦτον . . . ποιήσετε; I. 106. τὰ δίκαια . . . ταῦτα . . . λύσετε.

c) pronominibus validioribus saepius Dinarchus usus est οὔτος, ἐκεῖνος, ubi aut pronomen omnino omittere potuit, aut levius usurpare αὐτοῦ etc. Atque οὔτος inveniemus omnibus illis locis de reo dici, quae quamquam solennis pronominis οὔτος notio est, tamen illis quidem locis οὔτος nimis validum esse perspicuum erit. Probe enim οὔτος omisisset orator: I. 6. συζοφανταὶ παρὰ Δημοσθένους ἤκουσιν, ἐπειδὴ οὔτος ἀποπέφνανται; I. 79.* ὁ διατάττων ἑαυτὸν μὲν . . . μένειν, οὓς δ' ἂν οὔτος* ἀποδοκιμάσῃ⁶⁾; III. 13. οἱ προδοθέντες ἂν ὑπὸ Φιλοκλέους, εἴ τιν' οὔτος παρέλαβε καιρὸν; omitti vero potuit ἐκεῖνος: I. 64 μαρτύρομαι τὰς σεμνὰς θεὰς καὶ τὸν τόπον, ὃν ἐκεῖναι κατέχουσιν. — Prono-

⁶⁾ οὓς δ' ἂν οὔτος ἀποδοκιμάσῃ N; Bl. cum ceteris libris αὐτός Sed optime se habet οὔτος: idem enim apud oratores est, atque „reus.“ Quamobrem etiam I. 86. ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς οὔτος tenendum est, praesertim cum aperte respondeat illis, quae paullo supra legis ὁ αὐτὸς ῥήτωρ.

men autem minus forte cum satis esset scribere, Dinar-chus οὗτος, ἐκεῖνος adhibuit: I. 41. οὐκ ἴστε τοῦτον . . . ὄντα . . . καὶ αὐτὸν καὶ τὴν περὶ τοῦτον τύχην; 79. οὐς δ' ἂν οὗτος ἀποδοκιμάσῃ . . . ἀπιέναι, καὶ ἐάν τι ἄλλο τούτῳ δόξῃ κ. τ. λ.; 85. ἐτέρους μὲν ὑπὸ τῶν Δημοσ-θένους φηγισμάτων, οὐδὲν ὄντας τούτου χείρους . . ἀπολωλέναι; II. 12. οὐκ Ἀριστογείτων ἐστὶν ὁ . . . ψευδόμενος, ὥσθ' ὑμᾶς . . . τιμῆσαι τούτῳ; II. 21. ἐπὶ τοιούτοις εἴληπται πράγμασι νῦν ἀδικῶν, ἐφ' οἷς αἰσ-χρόν ἐστιν . . . ἔασαι τοῦτον; III. 11. ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν τι μείζον ἢ τοῦτον δεινόν, ἐγνωκότες τοῦτον οἷός ἐστιν. Omnium vero maxime mirum est II. 9* τοιαῦτα τολμήσαντα ποιεῖν αὐτοίς*, ὥστ' ἐκεῖνους ἀποψηφίσασθαι, quo loco primum infertur levius pronomen, postea validius. 7)

7) de pronomine relativo.

a) Intellegendum est cum praepositione demonstra-tivum: I. 31. ἐν οἷς . . . προεῖλετο . . . (ἐν τούτοις) το-σοῦτον ἐδέησε κ. τ. λ. 103. κεχρηματικῶς (scil. περὶ τού-των) περὶ ὧν ἐβουλήθη. (NB. Si quidem non omittitur demonstrativum cum praepositione conjunctum, relativo licet praepositionem subtrahere, velut I. 103. εἰληφέναι παρ' αὐτῶν (scil. παρ') ὧνπερ . . ἀποπέφαγκε).

7) αὐτοίς i. e. „captivos“, quasi antecederet non δεσμωτήριον sed δεσμῶται; (exempla hujus liberioris rationis dicendi invenies sub 19: [I. 10] et Krueg. gr. 58.) αὐτοῦ scripserunt Wm. Turr. Bl. eam sine dubio ob caussam, quod post pronomen αὐτοίς inse-quitur multo validius ἐκεῖνους. At primum quidem non uno tantum loco fortiora quam satis erat pronomina Din. vidimus adhibentem; atque validiorum pronominum leviora secutorum exempla duo Mr. praebet: Thuc. I. 132. ἀνὴρ Ἀργύλιος παιδικὰ ποτε ὧν αὐτοῦ καὶ πιστότατος ἐκείνῳ; Xen. Mem. IV. 1. 1. τοὺς εἰδότας τε αὐτῷ συν-εῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον; simillimum autem nostro loco inveni Plat. Phaed. p. 111. B. τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς κραῖνιν ἔχειν τοιαύτην ὥστε ἐκεῖνους ἀνθρώπους εἶναι (cfs. Lys. XIII. 28. cum ann. Frohb.)

b) Substantivum illud, ad quod relativum referendum est, in ipsum enunciatum relativum deducitur, atque relativum casum assumit: I. 16. *τί μέρος ἐστὶ . . . ἄς . . . ἐπρέσβευσε . . . πρεσβείας* (i. e. *πρεσβεΐαι*, ἄς ἐπρέσβευσε). 16. *ἀντιθῆς ἐφ' αἷς σεμνύνεται πράξεις* (i. e. *ταῖς πράξεσιν*, ἐφ' αἷς σεμν). 20. *ἐλεησάντων ἐν οἷς ἦσαν κακοῖς* (i. e. *τῶν κακῶν*, ἐν οἷς ἦσαν). Accedit assimilatio III. 9. *διπλάσιον οὗ νῦν εἴληφε χρυσίου* (pro *διπλάσιον τοῦ χρυσίου*, ὃ νῦν εἴληφε). Denique in medium vocandum est usitatissimum illud: I. 50. *οὐκ ἔστιν ὄντινα τρόπον ποιήσειεν* (pro *οὐκ ἔστι τρόπος, ὄντινα ποιήσειεν*).

(II. de verbo). 8) de generibus verbi

nil dicendum erit, quoniam illud *ποιεῖν τινα πολίτην* (I. 43) corruptum esse persuasum habeo. —

9) de temporibus.

a) praesenti tempore usus est Din. cum forsitan melius futurum posuisset: I. 22. *ὅπως χρῆσθαι*; 97.* *τοῦτον περιποιῆσαι βούλεσθαι**⁸⁾. Verbo autem *ὀμνύναι* subjunxit praesentis infinitivum I. 84. *τῶν ὁμωμοζότων πείθεσθαι*, quamvis vulgari consuetudini futuri potius convenire constet; illustrat autem infinitivum praesentis ex *ὀμνύναι* aptum compluribus exemplis Mr.

b) e contrario autem II. 4. exstat *βούλεσθαι ἐγγε- νήσεσθαι*, ubi *ἐγγίγνεσθαι* expectamus. Atque apud *βούλεσθαι* quamvis rariorem, tamen inauditum non esse infinitivum futuri testantur Krueg. gr. 53. 7. 11. atque Matth. 506. VI. (quamquam negat Forsmann). Qui autem III. 1. legitur infinitivus futuri pendens e verbo *κωλύειν* quin per se intolerabilis non sit habendus, inspectis

⁸⁾ *βούλεσθαι* non dubitanter tueor. Etenim cum alias praesens inferri pro futuro, tum vel maxime in interrogationibus auctor est Krueg. gr. 53. 1. 8—9. exemplisque illustrat. Accedit, quod jam ipsum verbum *βούλεσθαι* futuri temporis notionem habet.

eis quae docet Kuehn. gr. II. p. 163. ann. 8. non dubitabis, sed futuri forma *πλεύσειν* non usurpatur pro *πλεύσεσθαι*, *πλευσεῖσθαι* nisi a Philem. et Polyb. II. 12. 3: quales auctores licet saepius concedendum sit Dinarcho indignos non esse, tamen hic quidem cum altera illa accedat difficultas infinitivi futuri minus apte adhibiti, conjecturae Bk. satis facili *καταπλεύσαι* album calculum adjecerim.

c) pro imperfecto I. 39* *ἤλευθεροῦντο** melius se haberet aoristus⁹⁾.

d) Denique videndum est de I. 65: *ὃν . . . βούλονται ἀπολωλέναι* et I. 13. *ἄξιότ' ὁωρεᾶς αὐτῷ δεδόσθαι*: audacius enim neque tamen inepte de rebus futuris dicitur infinitivo perfecti; cogitari autem opus est de hominibus tanto opere aliquid optantibus, ut sibi jam expletum animo fingant (cfs. Kuehn. gr. II. pag. 129. 4). Itaque *βοίλονται ἀπολωλέναι* fere congruit cum nostro „sie möchten am liebsten, dass er schon todt wäre“ et *ἄξιότ' δεδόσθαι* comparare licet cum vernaculo „ich wünsche zu haben“ pro „ich wünsche zu erhalten.“

10) de modis

quae memoranda sunt, tractaturus sum 24) sub *ἄν* et *ἵνα*.

11) de infinitivo.

Infinitivus e verbis aptus offensionem affert his locis: I. 31* *ὁ χρόνος οὐκ ἐπιδέχεται μακρολογεῖν*,

⁹⁾ Bl. *ἤλευθέρωτο*. At mihi videtur omnino non plusquam perf. hic expectari: hoc enim tempus optime quidem quadrat in clausulam illam *διεπέπρακτο* etc. qua illud *ἐκβέλλειν* et illud *ἐλευθεροῦν* quasi simul comprehenduntur atque respiciuntur; verum pro *ἤλευθεροῦντο* potius expectamus aoristum *ἤλευθέρωσαν*: sed aptissimo exemplo Plut. Ages. 24. *ὡς γὰρ ἐσέβαλον καὶ τὴν πόλιν ἤλευθέρουν* Mr. illustravit in hac aoristi imperfectique temporum consociatione haerendum non esse.

ubi praestaret Dinarchum scripsisse τὸ μακρολογεῖν; I. 15. 54. 57. 58. III. 18. ἀποφαίνειν τινά legitur non participio (velut I. 6. 15. 59. 61. 104) sequente, sed infinitivo: quem sermonis usum nusquam reperire potui, nisi quod Plat. Menex. 237. B. C. primum quidem participium scripsit, tum vero infinitivum verbo ἀποφαίνειν aptata; sed hoc loco infinitivus merae anacoluthiae poterit tribui, ita ut Plato sese verbum ἀποφαίνειν antea adhibuisse non jam meminerit: quare exploratum hoc exemplum non habemus. Simile autem praebet ipsius Din. II. 13. ἐξελεγχθεῖς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ λέγειν οὐκ ἐξὸν αὐτῷ: non enim poteris λέγειν conjungere nisi cum ἐξελεγχθεῖς. Namque si ad ἐξὸν applies infinitivum, quid relinquatur voci ἐξελεγχθεῖς? ὀφείλων videlicet! Verum enim vero sana mente plane careat hoc: „er wurde überführt, Schuldner des Staates zu sein, obgleich es ihm nicht erlaubt war zu reden.“ Si autem quispiam velit ex infinitivo λέγειν participium λέγων intellegi ad verbum ἐξελεγχθεῖς referendum, atque construat ἐξελεγχθεῖς ὀφείλων τῷ δημ. λέγων, οὐκ ἐξὸν αὐτῷ λέγειν, zeugma perfectum fingat novum atque inauditum eoque minus ferendum, quoniam zeugma facillimum atque tritissimum praesto Dinarcho fuisset id, ut ἐξελεγχθεῖς . . . λέγων scriberet, λέγειν autem infinitivum intellegeret verbo ἐξὸν (id quod revera fecit II. 2. ὀφείλων τῷ δημοσίῳ . . . γέγραafen οὐκ ἐξὸν αὐτῷ scil. γράφειν). Quae cum ita se habeant, facere non poterimus, quin λέγειν ex ἐξελεγχθεῖς pendere praecipiamus.

12) de participio.

Participia ultra modum Din. amare et rectissime demonstravit L. Schmidtus (Mus. Rhen. XV. 1860 p. 232 squu.) et in perlegendis orationibus facile unusquisque perspiciet: periodorum autem structuram cum infra (sub 28) contemplabimur, vel maxime nobis dilucidum fiet, quantopere participiis adhibendis noster indulserit. Hic

duo modo proponenda censui, quae videntur participiorum cultoris esse insignia.

a) Pro verbi simplici aliqua forma saepius supponit copulae εἶναι hanc formam cum participio illius verbi. Atque illa quidem τίνες εἰσὶν οἱ τολμήσαντες, ὑμεῖς ἔσθ' οἱ ἐπιτεθεικότες, similia (I. 4. 23. 28. II. 12. III. 17 etc.) huc non refero, quippe quae saepissime etiam apud alios scriptores, imprimis oratores — si quidem cum emphasi loquuntur — legantur. Facile etiam explicantur II. 7. γεγενημένη (scil. ἐστί) pro γηγένηται; II. 8. εἰργασμένος (scil. ἐστί) pro εἰργασται: namque hic participia finitis formis praetulit eam ob causam, quod antecedunt adjectiva illa ψευδής, μέτριος. Mira autem sunt I. 90. ἐστὶ καλῶς ἔχον pro καλῶς ἔχει; 112. οὐ βουλόμενός ἐστι pro οὐ βούλεται.

b) Minus eleganter Din. participium unum alteri subjicit: I. 30. εἰσελθὼν . . βουλεύσας . . ἐξέβαλε; I. 35—36. κατασκευάζων . . καὶ . . γράφων . . καὶ καταισχύνων . . ἀναψάμενος περιπορεῖτο τρυφῶν κ. τ. λ. 47. καθίστηκεν ἐπιωρκηκὼς μὲν . . κατάρατος δὲ . . γενόμενος . . ἐξεληλεγμένος . . ἐξηπατηκὼς δὲ κ. τ. λ. III. 1. ἐξεληλεγμένος . . καὶ ἔψευσμένος . . φάσκων . . κεχειροτονημένος καὶ . . τολμήσας κ. τ. λ. III. 3. εἰς τοὺς εἰδότες ὑμᾶς ἐξεληλεγμένον ἑαυτὸν ἅπασιν τούτοις ἔνοχον γεγενημένον ἐλθεῖν; III. 12. ὅς . . . ἰππαρχηκὼς . . . οὐκ ἄξιός ὢν, τιμώμενος κ. τ. λ.

c) Interdum notionem vel certam quandam, vel generalem e mente nostra fingamus oportet, cui attribuamus participium: atque certa notio fingitur: I. 84. (κεκριμένον scil. αὐτόν); 102. (γεγενημένους scil. ὑμᾶς); generalis I. 111. ἀντὶ (scil. ἀνθρώπου) λέγοντος; I. 52* καταψευδόμενον (scil. ἄνθρωπον) cfs. epimetrum; 81. (μέλλοντας); II. 25. (ὀρώντας), III. 8. (σκαψαμένους).

d) Accusativum absolutum habemus: I. 103. κατασκευάζεις . . ὥς ἐπιμελησομένους τούτους . . καὶ

... δώσων, quod dicendi genus illustratur exemplis Dem. XIV. 15. Andoc. III. 25. Aesch. I. 22. 33. 153. 171. Lyc. 26. 90; Xenophontea attulit Krueg. gr. 56. 9. 10.

e) genitivus absolutus tribus locis adhibetur, ubi participium constructum quod dicitur magis placeret: I. 58. ἀπελίσσας ἡμεῖς ὁμολογοῦντος τοῦ Πολυεῖκτου (melius ὁμολογοῦντα τὸν II.); II. 18. τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος . . . τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ.

13) de adjectivo verbali I. 112. προσεχτέον ὑμῖν ἐστι . . . εἰσόντας cfs. Krueg. gr. 56. 18. 3.

(III. de enuntiatis singulis struendis).

14) de attributo.

a) Attributum longius haud raro interposito nomine discinditur: (Krueg. gr. 50. 10. 1): I. 15. τῶν ὑπὸ Ἀρπάλου κομισθέντων χρημάτων εἰς τὴν πόλιν; I. 41. τὴν περὶ τοῦτον τύχην γεγεννημένην; 67. τὸ τὴν φυλακὴν ἔχον συνέδριον τῆς πόλεως; (cf. sub e.) 87. τῇ πρὸς Ὀρέστην κρίσει γενομένη; 110. εἰς τὴν πρότερον δόξαν ὑπάρχουσαν αὐτῇ; II. 10. τοῖς ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κακούργοις ἀπηγμένοις; III. 22. ταῖς γεγεννημέναις ζητήσεσιν ὑπὲρ τούτων τῶν χρημάτων (cf. sub e.); Sed etiam totum tale attributum inter articulum atque substantivum inseritur: I. 54. ἡ παρὰ τούτου ῥηθισομένη κατὰ τοῦ συνεδρίου διαβολή; 76. διὰ τοὺς τότε γεγεννημένους παρ' ὑμῖν συμβούλους; 77. 89. 93. II. 17 etc. (multa ejusmodi ex Dem. collegit Rehdantz).

b) Duobus simul substantivis unum idemque conveniens attributum priori tantum attribuitur, subsequitur autem alterum aut articulo repetito, velut I. 54. τὰ νομῖμα τὰ κεῖθεν καὶ τὰ δίκαια; 104. τὸν ἑαυτοῦ τρόπον καὶ τὴν ἀπόνοιαν, aut sine articulo: I. 3. τὰς ιδίας τούτων δωροδοκίας καὶ πονηρίας; 13. τοῖς τοιοῦτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς; 91. τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας; 108. II. 14. III. 7. —

c) Si duo attributa ad unum substantivum pertinent, aut α) duo simul inter articulum atque nomen interjiciuntur: I. 112. τὴν κοινὴν τῶν σωματίων γυλακὴν, vel articulo iterato: I. 32. τοῖς ἰδίοις τοῖς ἑαυτοῦ κινδύνοις; conjuncta autem particula καὶ: I. 8. τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων: 18. 23. 47. 93. 108. II. 4. III. 8. etc.; repetitoque articulo: I. 111. τὴν δικαίαν καὶ τὴν ὀσίαν ψῆφον (cfs. sub 16. b); — aut β) unum tantummodo interponitur attributum, post substantivum altero illato: atque non repetitur articulus I. 69. τὰ ἐν τῇ πόλει ἀναθήματα τῶν θεῶν (cf. sub e.); iteratur autem I. 10. τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ἐπὲρ κ. τ. λ. 60. τῶν ἄλλων ἀδικημάτων τῶν . . . ἀνηκόντων (cfs. sub 15. b). Addito καὶ alterum attributum adjungitur: I. 6. ἡ . . . ἀξιόπιστος οὗσα βουλὴ . . . καὶ κυρία κ. τ. λ.; 21. ὁ μιαρὸς οὗτος καὶ αἰοχροκερδής; 76. οἱ . . . λαμπροὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ . . . τραφέντες; — γ) ambo attributa post substantivum collocantur vel ἀσυνδέως duobus cum articulis: fig. 85. τὴν αἰτίαν τὴν ἐμὴν τὴν ἐν ἀγρῶ, vel inter se conexas I. 38. πόλιν ἀστυγείτονα καὶ . . . δουλεύουσαν; 49. 69. 88.

d) memoria digna sunt: I. 5. τὴν τοιῶτων ἰσχὺν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμιν; 54. τὴν ἀσθένειαν τὴν τότε καὶ τὴν ἐρημίαν τὴν ἐμὴν, ubi cum ad duo simul substantiva duo simul attributa pertinerent, alteri alterum Dinarchus attribuit.

e) Attributum cum Dinarchus substantivo postponeret, articulum saepius non iteravit. Quod facile toleramus (Krueg. gr. 50. 9. 9—10) si attributum illud constat e praepositione cum nomine: tum enim praepositionem partim ad verbum spectare statuendum erit, velut II. 7. εἰδότες . . . τὰ δίκαια περὶ τούτων τῶν ἀγώνων; III. 21. ταῖς γεγενημέναις ζητήσεσιν ἐπὲρ τούτων τῶν χρημάτων (cf. sub a). Sed I. 44. ἐάν τις τῶν φευγόντων ἐξ Ἀρείου πάγου κατὶν maxime miror, quod neque arti-

culum repetivit orator ante ἐξ, neque scripsit τῶν ἐξ Ἀ. π. φευγόντων: ibi enim non solum non inniti ἐξ Ἀ. π. potest verbo κατῆ, verum etiam cavendum est, ne cum eo jungamus, quoniam ad κατῆ videlicet intellegendum est „ex exilio.“

Sed justo saepius nudos quoque genitivos vel dativos substantivis posthabitos articulo carere passus est: [I. 24. τὰς σκηνὰς τῶν βαρβάρων; I. 26. 77. τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας; I. 37. τὰ τεῖχη τῆς πόλεως; 65. οἱ ἐχθροὶ καὶ κακόνοι τῆς πόλεως; 67. τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως; (cfs. sub a); 69. τὰ ἀναθήματα τῶν θεῶν (cfs. sub c. β.)] 79.* τὸ ψήφισμα τούτου; 92.* τοῖς φανακισμοῖς τούτου; II. 23. τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου; III. 18. αὐτοῦ τὴν προσποίητον καλοκάγαθίαν (cfs. Krueg. gr. 47. 9. 18). I. 1. τῶν ἀκολούθων τούτοις (rectius I. 3. τὰ τῇ πατρίδι συμφέροντα). (cfs. Krueg. stud. philol. histor. II. 77).¹⁰⁾
f) cf. sub 15.b.

15) de appositione.

a) Plane tacerem de I. 9. τὸ σὸν σῶμα, τοῦ . . . μέλλοντος — nam nimis hic genitivi post pronomen possessivum usus notus est — nisi delegandus esse lector videretur ad I. 84* εἰς τὰς ὑμετέρας ἥκει χεῖρας, τοὺς* . . . συνειλεγμένους* καὶ τοὺς* ὁμωμοκότας* (cfs. 29.).¹¹⁾

¹⁰⁾ I. 79. τὸ ψήφισμα τούτου et I. 92. τοὺς φανακισμοὺς τούτου Bl. ante τούτου articulum de suo finxit: atque quin elegantius sic se haberent verba nemo adhuc dubitavit. Sed cur (II. 23) τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου conjectura non tetigit? Hoc enim artis criticae constantia dignum fuisset! — Nec I. 79. nec I. 92. nec II. 23. mutandum est: alius locus alio defenditur.

¹¹⁾ Quoniam semper ad pronomen possessivum si appositio ascribitur, genitivo eam exstare constat (I. 9) jam dudum critici coniecerunt τῶν . . . συνειλεγμένων καὶ τῶν ὁμωμοκότων. Ego autem cum anacoluthi usum Dinarcho frequentissimum fuisse intellexerim (sub 29) etiam hoc ab ejus consuetudine abhorrrere nego: nam-

b) Si participium usurpatur appositionis loco α) saepe asciscit articulum: I. 9. σὺ, ὁ . . . φάσκων; 14. Κόνωνος . . τοῦ . . ἐλευθερώσαντος; 22. ὑμᾶς τοὺς κρίνοντας; 24. Θηβαίων . . τῶν . . κοινωνησάντων; 28. Φιλοκράτει τῷ γράψαντι; 43. αὐτῷ τῷ φήσαντι; 66. τὸν προδότην τὸν . . εἰσενεγκάμενον; 87. ἡμεῖς . . οἱ φάσκοντες; 99. ὑμᾶς . . τοὺς . . πειθομένους; 100. ἡμεῖς οἱ φάσκοντες; 109. τοὺς . . γεγενημένους ὑμᾶς; II. 15. τοὺς ἀκούοντας ὑμᾶς. [NB. dubitari interdum potest an rectius de attributo quam de appositione dixissem, maxime in ultimis duobus exemplis I. 109. II. 15. ubi ὑμᾶς postponitur; sed aptius esse judicavi nomine appositionis omnia comprehendere, quippe quae — si quidem vel participium vel adjectivum apponitur — proxime ad attributum nimirum accedat (cfs. 14. c. β. sub I. 60. atque 14. f.), compluribus autem locis (I. 14. 24. 28. 43.) de appositione potius cogitandum esse elucet.]. Sed β) etiam earent articulo tales appositiones, ita ut praedicatū quasi instar collocetur participium (cfs. Krueg. gr. 50. 11. 3.) I. 9. τὸ σῶμα . . ἐπιβουλευθέν; 10. τοῦ δημαγωγοῦ . . δόντος; 14. Τιμοθέω . . περιπλεύσαντι; 33. Ἐφιάλτης . . μισῶν; 44.* Ταυροσθένην . . καταδουλώσαντον; 57. ἡμεῖς κρίνοντες; 71.* στρατηγῷ . . ἀξιοῦντι.¹²⁾

16) Si particulis vel καὶ vel ἢ (οἰδέ, μηδέ) res duae copulantur,

a) praepositio utrique propria priori modo tribui solet: I. 5. 6. 11. 20. 21. 26. 31. 33. 41. 61. 82. 88. 93.

que solenne est εἰς τινὰς ἤκειν pro „vor jemandes Tribunal kommen;“ cfs. Krueg. gr. 68. 21. 3. qui Lysiae proponit εἰς ὑμᾶς ἐλθὼν ἐπὶ τῶν δικαίων τεύξεσθαι. Videbatur igitur hic sibi Din. antea scripsisse ἐπειδὴ εἰς ὑμᾶς ἤκει atque ideo accusativo casu appositionem exhibuit.

¹²⁾ Cur. I. 44. 71. potissimum Bl. ad participia articulos conjectura apposuerit ego quidem non intellego. Carere possumus articulis velut I. 14. Τιμοθέω . . περιπλεύσαντι.

101. 106. 110. 111. 112. 113. 114. II. 1. 5. 12. III. 12. 19. 20. 21. Bis tantum repetitam praepositionem indagamus: II. 14. μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν . . οἰκείων; I. 96. ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἢ ἐν τῷ ἄστει. Namque si respondent inter se καὶ . . καί vel ἢ . . ἢ, symmetriae sine dubio gratia resumitur praepositio (I. 22. II. 11), quamvis etiam tunc omittatur: I. 96. ἢ διὰ ψηφίσματος ἢ νόμου; 98. καὶ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως.

b) Articulus saepe α) bis scribitur: I. 5. τὴν . . ἰσχὺν καὶ τὴν . . δύναμιν; 11. τὸ δίκαιον καὶ τὰ ληθές; 43. 46. 55. 64. 71. 78. 84. 92. 99. 107. 111. 113. 114. II. 1. 7. 19. III. 21. β) saepe etiam praetermittitur in altero membro I. 6.* τὸ δίκαιον καὶ ἀληθές; 9. 15. 28. 31. 35. 47. 48. 63. 64. 77. 92. 95. 98. II. 2. 14. 19. III. 4. 7. 10. 16.

c) Attributum semel tantum exhiberi illustratum est sub 14. b. De totis enuntiatis inter se conjungendis particularum καί, ἢ opera mihi nunc singula modo enuntiata struenda tractanti disputandum non est, sed infra videbimus de hac re sub 27. 28. 30. — Hoc autem jam nunc proponendum mihi videtur, quippe quod praecedentibus finitimum atque vicinum sit:

d) cum duo enuntiata relativa copulentur, ne tunc quidem bis pronomen dici, si alter ei in altero enuntiato casus debetur, velut I. 52. ἣν παρεσχόμεν . . καὶ οἷδεῖς ἐπεσκήψατο (efs. 20. b). Neque conjunctiones repeti solent (I. 3. 48. 53. 54. 68. 73. 82. 98. 106. II. 3. 4. 6. 23. III. 19 etc.) nisi quod I. 60. III. 7. legitur ὥς . . . καὶ ὥς . .

17) de praedicato cum subjecto suo congruente pauca memoria digna sunt haec: I. 22. αἵτιος . . Δημοσθένους καὶ ἡ τούτου φιλαργυρία; 41. ἀνάξιον . . αὐτὸν καὶ τὴν . . τέχην; I. 4. γράψαντος σοῦ καὶ ἐτέρων πολλῶν (efs. Krueg. gr. 58. 3. 1—2).

I. 11. τὸ δίκαιον καὶ τάληθές προουργιαίτερον ποιεῖν; II. 22. δωροδοκία καὶ προδοσία κρινομένη; (cfs. Krueg. 58. 3. 4.) cf. III. 3. τέλμη καὶ ἀναιδεία, ἧ κ. τ. λ. I. 7. τουτὶ γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ κ. τ. λ. III. 8* πρῶτον* τετάχθαι τὴν ὀργήν (cfs. Krueg. gr. 58. 3. 6.)¹³⁾

18) de verbo cum subjecto congruente.

I. 73. Ἐπαμεινώνδας ἐστρατήγει καὶ οἱ μετὰ τούτων; II. 22. δωροδοκία καὶ προδοσία κρινομένη . . ποιήσῃ (cfs. 17. atque Krueg. gr. 63. 4. et 5.) Singulare est I. 99. ὑμεῖς καὶ ὁ δῆμος κινδυνεύη, quod exemplis illustrare non possum: melius sine dubio se haberet κινδυνεύετε; neque tamen intolerabile videtur κινδυνεύη, quoniam haec notio ὁ δῆμος ἅπας etiam illam ὑμεῖς complectitur atque haud scio an ea de caussa superior hic facta sit.

19) constructionis κατὰ σύνεσιν quae dicitur exempla habemus haec: I. 66. ἕκαστος . . ἀπολελυκότες . . κατεγνωκότες; I. 10. συνέδριον . . αὐτούς; 56. παρ' αὐτῶν . . ἀπέφηνε; II. 9.* δεσμωτήριον . . αὐτούς (Krueg. gr. 58. 4). Permiscetur constructio haec liberior cum propria I. 73. ἐνίκησεν ἡ . . πόλις . . εἰσέβαλον . . διεπράξαντο.

Denique mentionem faciam loci I. 40. κινάδη, οἷ κ. τ. λ. (cf. Wm. p. 81).

20) de pronomibus intellegendis (cf. 12. c).

a) saepissime idem objectum ad bina verba attinet, sive finitum utrumque est, sive participium alterum: I. 70. ἀποδιδόναι . . κελεύεις . . τὸ χρυσίον; οὐκοῦν

¹³⁾ Curnam Bl. πρῶτην conjicit? Saepe enim masculinorum vel femininorum praedicatum est neutr. sing. (cf. Krueg. gr. 58. 36. et Din. I. 7; praeterea Plat. de legg. p. 707. A. ὅτι κακὸν ἐν θαλάττῃ τριήρεις; p. 732. E. ἔστι δὲ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναὶ καὶ λίπαι.

· · ἀποδιδόναι δεήσει (scil. αὐτό); 82. λέγε · · τὰ ψηφίσμ.
ἴνα · · θεωρήσαντες (scil. αὐτὰ) εἰδῇτε; 84. εὔρηκε Δημο-
σθένην · · ἀπέφαγκε (scil. αὐτόν); 89. ἔγραψεν · · φυλάττειν
· · τὰ · · χρήματα · · οὕτως οὖν · · φυλάττομεν (scil. αὐτά);
paullo audacius III. 14. ὑπολείπεσθαι τινας · · ὅτε οἱ
θεοὶ φανεροὺς ὑμῖν ποιήσαντες (scil. αὐτοὺς) παρέδωκαν;
I. 15. ὃν ζητήσασα ἀποπέφαγκε; 27. τοὺς ἐνδόξους · ·
ἐξελέγξαντες κολάσητε; 30. ἀποθήσεσθαι αὐτὸν ὑπολα-
βόντες · · ἔσεσθαι; 41. τὰ δ' ἀποδόμενος οὐκ ἐβεβαίον;
56. τὸν ἀποστερήσαντα · · ζημιώσασα ἀποπέφαγκε; (57.
63). 65. σῶσαι τὴν πατρίδα κινδυνεύουσαν ὀρῶν; 105.**
παρελήφατε · · τὸ πρᾶγμα · · εἰδότες.** (cfs. annot. 24.)
II. 24. III. 10. 13. (NB. hic communis omnium usus est).

b) Pronomina saepe intelleguntur e voce aliqua
praecedente, quae tamen alio quodam casu est:
I. 7. ἐκείνη · · προσετάξατε καὶ ἐπηνέσατε (scil. αὐτήν);
20. οἷς ἐτοίμων γενομένων · · καὶ ἐλεησάντων (scil. αὐ-
τούς); II. 15. Δημάδην καὶ Δημοσθένει · · ᾤεσθε
· · ἔχειν, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε (scil. αὐτούς); 20. τούτου
καταχειροτονήσας · · παρέδωκε (αὐτόν); III. 5. τιμῆσαι
τῷ · · ἡδίκηκότι · · ἢ ζημιώσαντας (scil. αὐτόν); III. 14.
κατήγορον τούτου γεγεννημένον καὶ προεχειρικότα (scil.
αὐτόν); — I. 105. Δημοσθένους εἰσάγεται πρῶτος · ·
κατηγορήκαμεν ὑμεῖς (scil. αὐτοῦ); I. 52. ἣν παρεσχόμην
· · καὶ οὐδεὶς ἐπεσκήψατο (scil. αὐτῇ): poteris autem etiam
hoc modo construere ἣν παρεσχόμην · · 'καὶ (scil. ἡ) οὐ-
δεὶς ἐπεσκήψατο (cfs. sub 16. d.); 104. ἔγραψε περὶ αὐ-
τοῦ · · οὐδὲ θάνατον ὥρίσατο (scil. αὐτῷ); — I. 30. εἰς
ποῖα πράγματα εἰσελθὼν · · οὐκ ἀνατέτραφεν (αὐτά);
75. θεωρήσατε · · ἐπὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως · · ἐξετά-
σαντες (scil. αὐτήν).

Non tertiae sed alterius personae pronomen intelle-
gendum: I. 61.* ὀρισάμενος σεαυτῷ · · ἂν (scil. σὲ)

ἀποφήνῃ; ¹⁴⁾ 98. δέξασθε τὴν ἀγαθὴν τύχην, ἣ τιμωρήσασθαι παρέδωκεν (scil. ὑμῖν); — Audacius est I. 58. εἰσῆλθεν . . . ἀπελύσας ὑμεῖς (scil. αὐτόν): ubi ex illo tertiae personae pronomine, quod latet in verbo εἰσῆλθεν, objectum sequentibus fingendum est. (cfs. paullo supra I. 98. δέξασθε κ. τ. λ.) Audacissima habeamus haec: II. 20. παραδοῦναι (scil. τοῦτον) . . . ἀναμνησθέντας, ὅτι τούτου κατέγνωκεν; III. 15. νομίζων παρακαταθέσθαι (scil. αὐτῷ) . . . ἀπεχειροτόνησεν αὐτόν, ubi tantummodo e sententia atque ex insequentibus ὅτι τούτου κατεγ. atque ἀπεχειρ. αὐτόν objectum intellegi licet.

c) quo magis ne ab audacia quidem sese abstinuisse Dinarchum perspeximus in objecto praetermittendo, eo magis mirum videtur, quod interdum tumidius quam accuratius objectum repetivit: I. 12. οἷς πρὸς ὑμᾶς χρήσεται λόγοις ἐξαπατῶν ὑμᾶς; 109. ὑπὲρ ἧς . . . ὑπομείναντες ἐλευθέραν αὐτὴν . . . παραδεδώκασι; II. 24. φυγὴν τοῦ κομίσαντος . . . καταγρόντες ἐξήλασαν αὐτόν; III. 11. παθεῖν . . . ὑπὸ τούτου . . . ἐγνωκότες τοῦτον . . . ἀξίως . . . τῆς τοῦ κρινομένου πονηρίας κολάσατε αὐτόν.

21) subjectum enuntiati secundarii transfertur in primarium.

I. 4. ζητεῖν περὶ αὐτῶν . . . εἴ τινες . . . εἰλήφασιν;
22. 46. θεωρήσουσιν ὑμᾶς, ὅπως κ. τ. λ.; 27. τοὺς τυ-

¹⁴⁾ Plerumque non solet nisi tertiae personae pronomine subaudiri. Sed etiam primam secundamque personas interdum hoc passas esse et Krueg. testatur (gr. 60. 7. 1) exemplo proposito Xenophonteο μὴ οἶλον τὰ μόνα ἡμῖν ἀγαθὰ ὄντα ὑμῖν παραδῶσειν (scil. ἡμᾶς); et ego mihi notavi Anab. VII. 2. 24. καὶ ὑπισχυροίμενός μοι εἰ ταῦτα πράξαιμι, εὖ ποιήσῃ (scil. ἐμὲ). In ipsius autem Dinarchi I. 98. δέξασθε . . . ἣ . . . παρέδωκε (scil. ὑμῖν) secundae personae dativus intellegendus est.

χόντας . . οὐδεὶς οἶδε, τί . . πεπόνθασι; 58. Πολύευκτον . . . ζητῆσαι, εἰ συνέρχεται; II. 7. τὸ . . λαμβάνειν οὐκ ἴσθ' ὅτι . . ἐστί; 11. ὃν . . ἴστε, ὅτι; III. 5. τὰς ἀποφάσεις . . κρίνεσθαι, . . πότερον . . εἰσί; 11. ἐγνωκότες τοῦτον, οἷος . . ἐστί.

22) de verbo vel assumendo sive e praecedentibus sive ex insequentibus, vel e sententia fingendo.

a) plane tacerem de illis enuntiatis contractis quae dicuntur, ubi unum idemque verbum duobus simul sententiis sufficit (velut I. 3. οὐχ ἔν' ἀφῆτε . . προσετάξατε . . ἀλλ' ἵνα . . . τιμωρήσῃσθε;) nisi etiam hic applicandus esset lector ad duos illos locos ¹⁵⁾ ubi intolerabilis talis dictio editoribus nonnullis visa est: I. 55. ζητεῖ τὰ προσταχθέντα . . . ἀλλ' ἀπλῶς τὸν ἔνοχον ὄντα; III. 14. μὴ παρέρως ἔχειν . . . ἀλλ' ἀκολούθως.

b) tritissimum etiam hoc est, ut e verbo quodam alia ejusdem verbi forma enuntiato proximo fingenda sit: I. 3. κρίνεται, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἡμεῖς (scil. κρίνεσθε); 49. ἀπέφηνεν οὗτ' ἐμέλλησεν (scil. ἀποφαίνειν); 89. ἔχῃς, ἕτερος δὲ . . (scil. ἔχῃ), Δημάδης δὲ . . (scil. ἔχῃ), ἕτεροι δὲ . . (scil. ἔχωσι), ὅσα . . ἀποπεφασμένοι εἰσὶν (scil. ἔχειν); 103. (scil. χρηματίζειν); 110. (scil. ἐλεεινότερος γέγονε); 113. (τοὺς μέλλοντας, scil. ἀποφαίνεσθαι); 113. εἰ δὲ μὴ (scil. τιμωρήσεσθε) II. 23. (scil. κεκομικέναι). Accedit I. 84. προήσεσθε . . μὴ (scil. προίετε); atque notandae videntur liberiores verborum structurae: I. 37—38. ὦν τοὺς μὲν ἀρχαίους μακρὸν ἂν εἴη λέγειν . . . ἀλλὰ ταυτὶ . . (scil. λέγω): melius enim sic placet explicare,

¹⁵⁾ Neque cum Mr. post ἡδικηκότα, neque cum Wm. post ζητουμένοις, neque cum Bl. ante τὰ γεγενημένα ego indiderim ἀποφαίνει, sed illud ζητεῖ et ad τὸν ἔνοχον ὄντα, et ad τὸν ὁποιοῦν ἡδικηκότα pertinet. (Turr.). Multo etiam facilius III. 14. ἔχειν et ad παρέρως et ad ἀκολούθως applicatur, ita ut lacunae signo a Bl. post κεκομικέναι edito probe carere possimus.

quam cum Mr. ἀλλὰ ταυτὶ (scil. οὐκ ἀναμνήσεσθε) (cfs. d. sub I. 50;) I. 72—73. ἐγένετο μεγίστη . . . ἅπαντες ἂν ὁμολογήσαιεν . . (scil. τότε γενέσθαι μεγίστην) ὅτε κ. τ. λ. (cfs. 29. a.)

c) ellipsi jam finitima sunt: I. 10. δυοῖν θάτερον ἐχρῆν αὐτοὺς (scil. ποιεῖν, quod depromitur e sequu. ζητεῖν, προσδέχεσθαι); 22. δυοῖν θάτερον . . ποιήσει τοῖς ἄλλους (scil. ποιεῖν, ex λαμβάνειν, φοβεῖσθαι); 31. ὥς μήποτε ὥφελεν (scil. γενέσθαι, e συμβουλεύειν ῥοξάτο).

d) ex sententia tantummodo intelleguntur verba: I. 50. τίνας τούτους (scil. λέγω); Wm. autem p. 93. sic τίνας τούτους suadet ut construatur: (κατὰ) τίνας τούτους (ἀνάγκη . . . ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις); sed simplicius arbitror hoc λέγω mente adjici, quoniam dicendi verba saepius sic omitti constat (cfs. Krueg. gr. 62. 3. cum annott. atque b. sub I. 37—38); I. 44. οὐκ ἐῷσι . . ἐπιβαίνειν· εἰ δὲ μὴ (scil. πείθεται).

(IV. de iis vocabulis, quae declinationem non patiuntur).

23) de negationibus.

Particulae exstant negativae, cum melius se haberet adjectivum: I. 2. ἀγῶνα τηλικοῦτον ἡλίκος οὐδὲ πώποτε γέγονε; I. 14. οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον; sine dubio magis graece dicta essent: I. 2. οὐδεὶς πώποτε, 14. οὐδένα . . ὑπόλογον.

24) de conjunctionibus.

διότι post declarandi verbum scriptum est I. 3; quod quamquam saepius apud recentiores demum fieri solet, tamen exempla nonnulla Demosthenis quoque et Isocratis proponit Kuehn. gr. II. p. 576. ann. 1.

ἵνα relativum est II. 10. ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν; neque

tamen solennem illic habet significationem „ubi,“ sed „quo:“ cujus quamvis apud poetas modo exempla inveniuntur, tamen commode eam explicari cognoscemus 25. sub εἰς. — Finale ἵνα asciscit indicativum plusquamperfecti I. 10. ἵνα . . ἀπηλλάγηται.

καθότι (cfs. epimetrum sub III. 6).

πλήν: I. 72. οὐδὲν ἄλλο πλήν rarum dicendi genus est.

particulas interrogativas plerumque quidem a Dinarcho respui demonstrabitur 30. s. β.

de multis particulis videndum erit etiam sub 27.

25) de praepositionibus

accuratiorem disputatiunculam instituendam esse judicavi, quoniam in praepositionibus usurpandis vel maxime inter se distant scriptores, Dinarchique igitur consuetudinem certis quibusdam finibus definivisse non nullius momenti videtur esse. Sed ne hic quidem omnia singula exscripsi, sed graviora modo atque rariora elegi.

ἀπό: a) ἀποστρέφειν ἀπό τινος II. 23; ἀποχειροτονεῖν τινα ἀπὸ τῆς . . ἐπιμελείας: exstat in Plut. ἀποχ. τινά τινος; oratoribus autem usitata sunt ἀποχ. τινα ἐπιμελητήν aut ἀποχ. infinitivo sequente (cfs. II. 10. ἀποδοκιμάζεσθαι . . ἄρχειν). b) I. 109. γίνεσθαι ἀπό τινος (cfs. sub ἐκ, c.); c) I. 21. ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων δέκα τάλαντα δοῦναι; 69. εἰσφέρειν τι ἀπό τινος; et omisso objecto: I. 69. ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων εἰσφέρειν; 70. ἀπὸ ταύτης εἰσφέρειν (cfs. sub ἐκ, d. β.); d) I. 41. ἀπὸ ψηφισμάτων λαμβάνειν χουσίον.

ἐκ: a) de loco: α) II. 10. ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων . . ἀπάγεσθαι: ubi non ipse locus praepositioni adjicitur, sed homines ii qui locum illum tenent. β) videtur esse pro ἐν: ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, tritissimum apud omnes scriptores; cur autem ἐκ scripserint, non ἐν, causam certam quandam e sententia petitam Graecis fuisse, jam

ex eo elucet, quod semper dicitur τὸ συνέδριον τὸ ἐν Ἀ. πάγω. (I. 112. III. 7.) Etenim si συνέδριον Areopagum appellant, de consilio illo cogitant in Areopago consistente, si autem βουλήν nominant, βουλευματα consilii illius mentibus agitant, quae revera ex Areopago proficiscuntur. Simili ratione intellegendum est I. 54. τὰ νόμιμα τὰ κεῖθεν, ubi exspectaverit fortasse quispiam τὰ νόμιμα τὰ κεῖ: namque τὰ νόμιμα in Areopago quidem sunt, sed illorum vis ex Areopago proficiscens ad totam civitatem pertinet γ) attractionem quae dicitur habemus II. 25. τὸν ἐκ Μήδων χρυσὸν ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον. δ) I. 35. ἀνάπτεσθαι τι ἐκ τινος (cfs. Krueg. gr. 68. 17. 5). b) de tempore: II. 22. ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου (cfs. sub εἰς, c, β.); c) de origine: I. 109. τοὺς ἐξ αὐτῆς γεγενημέτους cfs. Wm. p. 157. qui recte ἐξ defendit contra Wolfium ἐν conjicientem. Quod si exemplis defendi non posset, tamen hic certe conservandum esset ἐξ, ubi in prosopopoeia est χώρα beneque igitur quasi germana mater Atheniensium inducitur. d) metaphoricè: α) I. 5. 41. III. 20. μανθάνειν, κρίνειν, ἀποδεικνύναι τι ἐκ τινος; I. 33. τεκμαίρεσθαι τι ἐκ τινος, quod legitur quidem etiam Xen. mem. IV. 1. 2. Plat. Crit. p. 44. A. rep. IV. p. 433. B.; sed multo usitatius est τεκμαίρεσθαι τί τινι; I. 46. ἐκ τῶν πολιτενομένων ἀπόλλυσθαι; 108 ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου βίου ἐμφυτος πονηρία; 112. ἐκ τινος γίγνεται συνεργία; II. 11. ἐκ τοῦ ἄλλου βίου κ. τ. λ. τυγχάνειν τιμωρίας; — β) I. 80. ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδιδόναι; II. 18. ἐκ τῶν ἰδίων εἰσφέρειν (cfs. sub ἀπό, c).

ἐνεκα consilium indicat I. 71. τῶν . . ἐνεκα γιγν. ὄρκων; 95. ἐνεκα τοῦ παρόντος ἀγῶνος; I. 105. τιμωρίας ἐνεκα; III. 7. χάριτος ἢ λήματος ἐνεκα; I. 107. χρημάτων ἐνεκα; II. 5. ἐνεκ' ἀργυρίου: in ultimis his duobus exemplis multo magis consentiret cum communi Graecorum usu, si aut merum genitivum, aut ἐπὶ c. dat. scripsisset. (Ante nomen suum posita est praepositio

II. 5. *ἐνεκ' ἀργυρίου*, hyperbaton habemus I. 71. cfs. sub 26. a. β).

ἐν a) II. 4 *ἐγγίγνεσθαι ἐν τινι*: crebrius obviam fit *ἐγγ. τινι*, quamvis *ἐν τινι* nonnullis etiam Xenoph. et Platonis exemplis illustretur; I. 5. ἡ ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμις: solenne est ἡ τοῦ λέγ. καὶ πρ. δύναμις, ἐν autem quantum scio non legitur nisi Polyb. II. 56. 5: *δύναμιν ἐν τῇ πραγματείᾳ καταμαθεῖν*, quamquam dubium est, an verbo potius *καταμαθεῖν* tribuendum sit ἐν τῇ πραγμ.; b) ἐν est pro εἰς (cf. sub εἰς, d).

εἰς: a) de loco dicitur metaphoricè: I. 3. III. 20. *ἀναδέχεσθαι, λαμβάνειν εἰς ἑαυτόν τι*; 110. *ἀποβλέπειν εἰς τι*; III. 12. *καθιστάναι ἑαυτὸν εἰς τὸ αὐτό τινι*; I. 93. 109. III. 7. *καθιστάναι τινὰ εἰς ἀδοξίαν, κινδύνους, αἰτίαν*; III. 21. *ἄγειν τινὰ εἰς ἀδοξίαν*; I. 77. III. 7. *ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ἀτυχίας, εἰς αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν*; I. 45. *ἀπόφασιν ποιῆσθαι εἰς τινας*; 60. *εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνήκειν*; 84. *ἦκειν εἰς χεῖράς τινος*; 114. *ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὲν ἦκει*; b) idem fere valet quod „contra“: I. 29. 113. *τρέπειν τι εἰς τινὰ*; I. 19. III. 4. *ὑβρις, αἰτία εἰς τινὰ γίγνεται*; c) de fine sermo fit: I. 18. 20. 21. 26. 80 *εἰς σωτηρίαν*; I. 30. *εἰς ποῖον καιρόν*; 36. *εἰς τοὺς μέλλοντας καιρούς*; 69. *εἰς πόλεμον*; 87. *εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον* (cfs. sub ἐκ, b). d) animus advertendus est ad I. 25. *συνάγειν τοὺς φυγάδας ἐν Θήβαις*; I. 94. *συνιέναι τοῖς φυγάσιν ἐν Μεγάροις*, qualia rarissima Graecis esse annotat Krueg. ad Thuc. II. 99. 1. Vulgo enim verbis et coeundi et colligendi praepositio εἰς annectitur, velut ipse noster I. 54. 74. *συνέρχεσθαι, συλλέγεσθαι εἰς* edidit. Neque tamen I. 25. 94. corrupta esse quisquam ausus est statuere, et probe ea defendit Wm. p. 34; non enim uno modo loco scriptores cum praepositionem adhibere opus esset quo quispiam eat significantem liberiolem construendi rationem amplexi aliam quandam usurpaverunt, quae ubi aliquid fiat significat.

Exemplum Wm. deprompsit ex ipso Din. I. 23. ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος, cui ego habeo quod adjiciam I. 43. τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στήσαι (in eadem § legimus: ἀνατιθέναι εἰκόνα εἰς τὴν ἀγοράν). Accedit II. 10. ἵνα ἐξῇν ἀπάγειν (cf. 24 sub ἵνα). Quae vero ratio huic liberiori mori subsit, facile est intellectu: animo enim scriptoris jam obversata sunt ea, quae consequerentur illa συνάγειν εἰς Θήβας, συνιέναι εἰς Μεγάρα, στήσαι ἐπ' οἰκῆμα, εἰς ἀγοράν, ἀπάγειν ποι; consequuntur autem συνεῖναι ἐν Θήβαις, Μεγάροις, ἐστάναι ἐπ' οἰκήματος, ἐν ἀγορᾷ, (ἀπηγμένον) εἶναι πού. Duobus igitur his temporis vestigiis invicem permixtis atque quasi in unum contractis orator scripsit συνάγειν ἐν Θήβαις, συνιέναι ἐν Μεγάροις, στήσαι ἐπ' οἰκήματος, ἐν ἀγορᾷ, ἀπάγειν πού.

διά. Unum memorandum est I. 7. ἐπαινεῖν τινα διά τι: semper enim invenies ἐπαινεῖν τινα aut τινός, aut ἐπὶ τινι, aut τινὶ.

κατά a) cum genitivo: I. 6. II. 2. ἀποφαίνειν τι κατά τινος (cf. sub περί, a). I. 11. 112. II. 6. ἀπόφασις κατά τινος; I. 44. 47. 104. τιμωρία κατά τινος (cf. sub περί, a); II. 17. ἐπιτιθέναι . . ἔκτισιν κατὰ ἀδικήματος; II. 5. ἀδικήματα κατά τινος φανερά γίγνεται; III. 20. ἀδικία κατά τινος ἀποδείκνυται; II. 16. ἀρὰς κατά τινος ποιεῖν. —

b) cum accusativo: α) de loco I. 18. 32; β) de tempore I. 73; I. 42. 47. II. 16. γ) = „secundum“: I. 63. κατὰ πρόσταγμα, quod idem etiam Diod. XIV. 41. exstat; oratores autem Attici ἐκ προστάγματος praeferabant; δ) = „quod attinet ad“: I. 58. 88. II. 5. III. 4. τὸ καθ' ἑαυτὸν μέρος; III. 10. τὸ καθ' ἑαυτόν; I. 97. ἰ κατὰ τὴν πόλιν οἰκονομία: ex hibent alii ἰ περί τι vel ἰ τινός οἰκονομία.

μετά cum genit. a) I. 20. μετὰ τινος εἶναι; 20. ἀκολουθεῖν μετὰ τινος; 86. συνθίκας τίθεσθαι μετὰ τινος: dicitur Attice aut τινὶ, aut πρὸς τινα. b) nil fere

differt μετά α καί: I. 74. ἡ πόλις μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπώλετο; namque exspectamus potius: οἱ ἄλλοι Ἑλλ. μετὰ τῆς πόλεως. c) II. 14. III. 8. μετ' εὐφημίας, ἡσυχίας simplicium adverbiorum locum obtinent εὐφημως, ἡσυχως.

ὑπέρ: a) = „in alicujus gratiam“: α) I. 37. 65. III. 21. κινδυνεύειν, κίνδυνον ὑπομένειν ὑπέρ τινος (cfs. sub περί, a); I. 48. 108. ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογία ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τῆς πόλεως (cfs. sub b.); I. 26. 98. II. 24. βουλεύεσθαι ὑπέρ τινος; III. 21. ψῆφον φέρειν ὑπέρ τινος; β) = „loco alicujus“ I. 70. 111; b) = „de, propter“: I. 99. γνώμην ἔχειν ὑπέρ τινος (cfs. sub περί, a.); I. 20. III. 11. τιμωρία, τίμῃσις ὑπέρ τινος; I. 103. δίκην διδόναι ὑπέρ τινος: vulgare est δικ. διδ. τινός; I. 10. III. 22. ζήτησις ὑπέρ τινος (cfs. sub περί, a) I. 108. ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ ἀδικημάτων, III. 4. ἀπολογία ὑπὲρ αἰτίας: rarissimum est praepositione ὑπέρ eas res induci, de quibus defenditur, sed dici solet περί τινος (cfs. περί, a); ὑπέρ τινος autem solenne est de homine eo, qui defenditur (cfs. sub α, α). III. 11. χάριν ἔχειν τινὶ ὑπέρ τινος: semper fere legi χ. ἔχειν τινί τινος notum est.

περί α) cum genitivo: I. 3. γνώμην ἔχειν περί τινος (cfs. sub ὑπέρ, b.) 99. κινδυνεύειν περί τινος (cfs. sub ὑπέρ α, α); 113. ἀπολογεῖσθαι περί τινος (cfs. sub ὑπέρ, α, α. et b); II. 14. 24. βουλεύεσθαι, ψηφίζεσθαι περί τινος (cfs. sub ὑπέρ, α, α) I. 50. ἀπόφασιν ποιεῖσθαι περί τινος (cfs. sub κατά, α); 60. τίμημα ποιεῖν περὶ τῶν δωροδοκούντων (cfs. sub κατά, α); I. 4. 8. II. 23. ζητεῖν περί τινος; I. 11. ζήτησις περί τινος, et de rebus, et de personis (cfs. sub ὑπέρ, b); 103. χρηματίζειν περί τινος; 59. πιστεύειν τινὶ περί τινος; 86. ἐπέτρεψε κρῖναι περὶ αὐτοῦ: recte Wm. p. 60. plerumque Atticos scribere κρίνειν τινά docet, de rebus autem tritum esse περί τινος; atque legimus κρίνειν τινά I. 100. Quamquam περί τινος,

de homine dictum exstat etiam Plat. apol. p. 35. D. I. 5.*
 ἡ περὶ* τινος πίστις: magis placeret περὶ τινά (cfs. b.
 sub I. 41).¹⁶⁾ — b) cum accusativo translatam quan-
 dam significationem habet: I. 41. ἡ τύχη περὶ τινά γίγ-
 νεται; 112. συνεργία περὶ τι γίγνεται; I. 10. ἡ περὶ
 τινά προδοσία: alibi plerumque προδοσία τινός; II. 14.
 πονηρὸν περὶ τινος γίνεσθαι.

παρά a) cum genitivo: α) I. 18. 76. 102. πρεσβεία,
 σωτηρία, βοήθεια παρά τινος; II. 23. ὁ φόβος ὁ παρ'
 ὑμῶν (cfs. Mr. annot. ad II. 23); β) apud verba compe-
 riendi I. 51. 72. II. 11. 12. 19; γ) I. 56. τὸν παρ' αὐτῶν;
 ibi παρ' αὐτῶν est „ex ipsorum numero“; δ) in passi-
 vis idem valet, quod ὑπό c. gen. I. 43. 53. 54. 90. III. 8;
 ε) apud neutrum γίνεσθαι est II. 7. — b) cum dativo:
 δοκεῖν, νομίζεσθαι, κρίνεσθαι, ἀποφεύγειν, δίκην δίδοναι
 παρά τισι I. 3. 3. 10. 49. 60. 73. 75. 84. 94. 106. II. 2.
 10. 15. 22. III. 13. 22; c) cum accusativo: I. 62. πλημ-
 μελεῖν παρὰ τοὺς νόμους; solennia sunt aut πλημμελεῖν,
 τι aut εἰς τι aut περὶ τι.

ἐπὶ a) cum genitivo α) de loco I. 36; I. 23. ἔστη-
 σεν ἐπ' οἰκήματος (cfs. sub εἰς, d); β) metaphorice: I. 17.
 διαμένειν ἐπὶ τῆς πολιτείας: ἐπὶ c. gen. non legitur
 apud διαμένειν, nisi apud Polyb. et App., Xenoph. autem
 et Isocr. amplectuntur ἐπὶ τινι, ἐν τινι (attamen μένειν
 ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως legitur apud Aesch). — — III. 6. ἐπὶ
 τινος πονηρὸν γίνεσθαι; III. 8. ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδικη-
 μάτων . . δεῖ κ. τ. λ.: expectamus his duobus exemplis
 potius dativum pendentem ex ἐπὶ, quam genitivum (cfs.
 sub b, β); quid? quod III. 8. infra transit orator in da-
 tivum: ἐπὶ δὲ ταῖς προδοσίαις κ. τ. λ. Similia sunt etiam
 I. 5. ἐπὶ τινός τι καταλύειν; 54. ἐπ' ἐνίων οὐ μεταλαμ-
 βάνειν τὸ πέμπτον μέρος. — I. 75. θεωρεῖν ἐπὶ τινος;

¹⁶⁾ Bl. sine caussa τὴν πατρὶαν αὐτῆς cf. Isae. I. 36. τὸ περὶ
 ἡμῶν δίκαιον; XI. 17. τὸ περὶ αὐτῆς γένος (Mr.).

γ) de tempore I. 34** ἐπ' Ἀγιδος **¹⁷⁾; 95. ἐπ' Εὐβούλου; b) cum dativo: α) de loco I. 62. II. 12; β) translata notione est: I. 4. 107. ἔστι τι ἐπὶ τινι; 74. ἐπὶ τινι γίγνεσθαι (praeferri alicui); 56. ἐπ' ὀνόματί τινος. I. 6. ἐπὶ τοῖς χορήμασιν . . ἄκυρος ἔσται; II. 21. ἐπὶ τινι . . ἀτιμώρητον ἔασαί τινα; III 8. ἐπὶ . . προδοσίαις (· δει) . . τετάχθαι (cfs. sub α, β); γ) causam affert I. 4. 13. 13. 16. 29. 30. 63. 91.* 94. 112. 113. II. 7. 21. 24. 26; δ) = „contra“ I. 112. δῶρα λαμβάνειν ἐπὶ τῷ δήμῳ; II. 26. δῶρα δέχεσθαι ἐπὶ τοῖς τῆς πατρίδος συμφέρουσι: rarissima profecto praepositionis ἐπὶ significatio haec est, de qua recentiores grammatici, quot ego quidem inspexi, omnino tacent; neque tamen omnibus exemplis destituti sumus: invenitur enim Xen. Anab. VII. 7. 39. ἔχειν τι ἐπὶ τοῖς στρατιώταις, quo loco Krueg. editor in annotatione nullum praebet exemplum nisi nostri I. 112; sed cfs. Frohberger. ad Lys. XII. 9. e) cum accusativo: α) de loco I. 24. διανέμεσθαι ἐπὶ τὰς σκηνάς, distributive; β) finem significans: I. 25**. III. 14; — III. 1. στρατηγὸς ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν χειροτονημένος; II. 20. τάττεσθαι ἐπὶ τι: magis usitatum esse in hac dictione ἐπὶ τινι jure affirmat Mr. (ann. crit. ad II. 20), sed ipse exemplis illustrat accusativum; simile autem est, quod modo prolatum est, III. 1. στρατ. ἐπὶ τὴν Μ. κελ.

ὕπό α) c. genitivo apud neutra I. 19. 22. 38. 57. 85. III. 11. (cfs. sub παρὰ, α, ε). b) cum dativo: I. 76. ὑπὸ τοῖς ἐκείνων ἴθρεσι τραφέντες.

Duae praepositiones σύν atque ἀνά nusquam a Din. usurpatae sunt.

¹⁷⁾ Pro codicum ἐπ' Ἀγός multo magis placet cum Wesselingio (ad Diod. XVII. 62) Wm., Mr. emendare ἐπ' Ἀγιδος, quam cum Cb. ἐναγχος: cfs. Diod. XVII. 48. κατὰ τὴν Εὐρώπην Ἀγίς μὲν τῶν τῆς ἐν Ἰσθμῷ μάχης διασωθέντων μισθοφόρων ἀναλαβὼν ὀκτακισχιλίους νεωτέρων προαγμάτων ἀντείχετο χαριζόμενος Δαρεῖω.

III. de Dinarchi ratione compositionis et elocutionis.

A. de compositione verborum.

26) de verborum collocatione (de hyperbato).

Quod attinet ad verborum collocationem cum non multa conspexerim Dinarchi propria, satis est de iis locis disseruisse, ubi paullo liberior est verborum ordo, de hyperbato. Hyperbati autem usus tam frequens est, ut fere nullum enuntiatum — apud oratores saltem — invenias, ubi omnia verba propriam atque constantem collocationem habeant. Quamobrem ut usitatissima omnia hyperbata enumerarem, abs me impetrare non potui: quorum illa potissimum sunt, quibus verbum finitum liberius collocatum dirimit seu voces particula καὶ junctas (velut I. 7. σοῦ κατέψευσται καὶ Δημάδου; III. 13. οἱ λιμένες εἰσὶ καὶ τὰ νεώρια), sive attributum sejungit a nomine (velut I. 12. ἀμφοτέραις ἐλυμήνω ταῖς πόλεσι; 46. τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα). Deinde hujus loci sunt exempla illa, ubi non subjectum enuntiatum inchoat, sed alia quaedam notio, sive illa potissimum premenda est (I. 35. ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς Δημοσθ. τίς ἦν;), sive verbum finitum in initio enuntiati positum copulationem quandam efficit cum sententia ea, quae praecedit (I. 22. ἀκούσονται . . πάντες ἄνθρωποι, θεωρήσουσιν ἡμᾶς κ. τ. λ. cfs. 27, c. β). Neque cuiquam novum esse videbitur, si I. 13. scriptum invenerit: ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ τι . . ἂν ἐποίησεν, vel si I. 39. legerit ὑμῶν τοὺς προγόνους, quamquam longe tritissimum est τοὺς προγόνους ὑμῶν.

Talia igitur cuncta mittenda esse constitui, paucos autem locos lectori proponendos delegi, ubi audacius quam liberius atque minus polite interdum orator verba collocasse videatur.

a) notiones artius conjungendae sejunguntur interposito α) substantivo I. 15. κομισθέντων χρημάτων εἰς τὴν πόλιν; I. 40. 67. 87. 110. II. 10. III. 22. (cfs. sub 14. a); β) interjecto vel adverbio [vel praepositione: I. 7. πολλὰ πρότερον τῶν κοινῶν; 71. τῶν ἐν ταῖς κρίσεσιν ἕνεκα γινομένων ὀρκῶν; γ) participio intercedente vel infinitivo: I. 9. τὸ πρότερον εἶναι δοκοῦν πιστὸν; II. 6. δεινὸν ἀφείσθαι ἐστι; I. 71. αἰσχρὸν ἀπειπεῖν τιμωρουμένους ἐστίν: laudarem ego equidem, si copulam εἶναι non ab adjectivis abstulisset noster, sed scripsisset τὸ πρότερον δοκοῦν πιστὸν εἶναι, δεινὸν ἐστὶν ἀφείσθαι etc.

b) Compluria quoque verba inter duas notiones finitimas interponuntur: attuli jam unum exemplum I. 71. αἰσχρὸν ἀπειπεῖν τιμωρουμένους ἐστίν; atque in mentem veniunt: I. 6. ἡ τῶν ἐκ προνοίας φόνων ἀξιόπιστος οὖσα βουλὴ τὸ δίκαιον . . εὐρεῖν; II. 7. πάντα οὐδὲν ἥττον ἡμῶν τὰ δίκαια; I. 111. λαμπρὸν ἐξ οὗ προσελήλυθε πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι γεγεννημένον.

c) Duo simul hyperbata in iisdem verbis insunt: I. 5. εἰ τις μέλλει τῇ πατρίδι αἰτία . . ἔσεσθαι: dirimuntur enim τὶς ab αἰτία, et ἔσεσθαι ab μέλλει τῇ π; III. 5. περὶ τῆς τιμωρίας ὑμᾶς δεῖν τῆς γεγραμμένης δικάσαι νῦν, ubi sejunguntur τιμωρίας a τῆς γεγραμμ. atque ὑμᾶς δεῖν ab infinitivo δικάσαι. Tria hyperbata continebant codicum verba I. 25. ἐάν τις ὅπλα διὰ τῆς χώρας τῆς Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται: remotum enim erat τὶς ab ἔχων, ὅπλα ab ἔχων, διὰ τῆς χώρας τῆς Ἀθ. a verbo πορεύηται; neque tamen ego in hac verborum collocatione, quamquam difficilis est atque nimis enuntiatum totum distrahit, offenderem, nisi ex ipsa sententia corruptela comprobaretur (cf. epimetrum). Medelam autem a me l. c. propositam amplexis: ἐάν ὅπλα διὰ τῆς χώρας τὶς Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται duo tantum nobis restant

hyperbata, quibus διὰ τῆς χώρας dirimitur a πορεύεται atque ὅπλα ab ἔχων.

d) Corollarii loco hoc addam, semel Din. chiasmo usum esse I. 71. De quo cum et accuratissime et rectissime exposuerit Wm. p. 119. lectores illuc delegasse satis habeo. — — — — —

Ad insequentia priusquam transgrederer, in univ-
sum pauca praemonenda esse duxi. Discernenda enim
sunt de compositione disputaturo κῶλα atque περίοδοι:
atque περίοδος quidem comprehendit compluria κῶλα,
ideoque κῶλα nominamus singula quaeque periodi mem-
bra, singulas quasque sententias. Neque tamen semper
opus esse compluria talia κῶλα periodo comprehensa com-
plecti inter omnes constat: sed saepissime etiam unum
per se κῶλον enuntiatum efficit; appellantur autem hujus
modi enuntiata περίοδοι μονόκωλοι. Itaque duo illustranda
sunt, et qualem Dinarchus se praebuerit in periodis
struendis i. e. in singulis periodorum κῶλοις an-
nectendis, (cf. sub 28) et quomodo totas periodos vel
periodos μονοκώλους inter se conjunxerit (cf. sub 27).

Ut autem jam nunc paucis verbis meum de hisce
rebus iudicium pronuntiem (quod sub 27. 28. satis multis
exemplis illustrabitur), utroque munere non bene Dinar-
chum functum esse affirmaverim: sed in conjungendis
inter se et totis periodis et periodorum membris persaepe
consuetudinem communem Attici sermonis atque λέξεως
κατεστραμμένης quae dicitur scriptorum neglexit. Inve-
niuntur enim frequentia exempla, ubi sine ulla con-
junctione altera periodus alteram sequitur, cum alius
scriptor sine dubio particulam quandam copulationis ar-
tioris gratia alteri addidisset (cfs. 27, c); frequentissimi
autem exstant loci, ubi particulis καί, οὐδέ, μηδέ, ἢ cum
totas periodos (cfs. 27. d) tum singula periodorum κῶλα
inter se conexuerit, (cfs. 28. a), ideoque ad λέξιν εἰρομέ-
νην quae vocatur ejus sermo prope accedat. Quantopere

vero his dicendi generibus laude ne minimum quidem dignis Din. indulserit, non solum e magna illa mole exemplorum elucebit, quae exscripturus sum sub 27. 28. sed etiam, cum de asyndeto atque polysyndeto figuris sub 30. i. k. agemus, copiose et abunde illustrabitur: multis autem locis difficile est, certo distingui, utrum figuras voluerit orator adhibere vel asyndeti vel polysyndeti, aut ejus negligentiae in periodis struendis et inter se jungendis conspicuae tribuendae sint sive conjunctiones plane desideratae, sive καί, οἰδέ, ἦ particulae frequentatae.

Dinarchum cum jam ostenderimus et conjunctioni saepe non prospicientem, et particularum καί etc. nimis amantem, liceat etiam hic mentionem facere alius Dinarchi consuetudinis non magis laudabilis, quam jam commemoravimus sub 12: justo enim frequentius eum participiis uti bene docuit Schmidtus (Rh. Mus. XV. 1860. p. 232), atque nimis multa participia saepius coarctari sive ita ut particulis καί etc. copulenter, sive ut aliud alii — ineptissime interdum (cfs. 12. b) — subiciatur; qua re quam languidae atque inconcinnae interdum periodi existant, vel dilucidissimum fiet in periodorum structura accuratius pertractanda (cf. 28. a).

27) de periodis (vel periodis μονοζώλοις) inter se jungendis.

a) quam hoc Din. non diligenter curaverit, etiam singulis non propositis exemplis inde intelleges, quod parcissime Din. usus est illis particulis, quas elegantiores oratores creberrime adhibent ad copulandas inter se periodos. Exstant enim ἀλλὰ γάρ I. 16; ἀλλὰ μὲν I. 62; ἀλλ' ὁμως I. 48; ἀλλὰ simplex LV fere locis, neque tamen saepe periodis conectendis inservit; ἄρα I. 57; γάρ LVII locis; μὲν γάρ I. 9. 27. 59. 90. II. 18. III. 21; γὰρ δὲ I. 60; δὲ I. 75. 79. 82. 83; δέ (cf. b. sub δέ, γ.

ββ); εἴτα I. 36. 53. II. 14; ἔπειτα I. 2. 49. 96. 102. II. 11. 11. 17. III. 13; καίτοι I. 16. 104. II. 9. 25. 26; μέντοι I. 52. 57. 59; οὖν XVII locis; μὲν οὖν I. 10. 91. 114. II. 4; τοιγάρτοι II. 26; τοίνυν I. 4. 50. II. 17; μὲν τοίνυν I. 84.

b) de particulis quaestio cum modo instituta sit, liceat jam hic paucis videre de particulis μὲν . . . δέ quamvis ad structuram potius periodorum, quam ad copulationem eae spectent: μὲν α) simplex; αα) sequente δέ I. 1. 1. 3. 6. 14. 18. 20. 23. 29. 31. 33. 34. 38. 40. 42. 44. 45. 47. 47. 48. 50. 53. 59. 60. 61. 61. 65. 66. 67. 70. 70. 70. 70. 71. 72. 74. 76. 76. 79. 81. 82. 84. 85. 88. 89. 90. 94. 95. 97. 99. 104. 111. 111. 112. II. 3. 4. 6. 8. 9. 14. 14. 15. 15. 18. 19. 19. 21. III. 3. 4. 7. 8. 11. 12. 15. 19. 22; ββ) sequente ἀλλά I. 37; γγ) sequ. ἔπειτα I. 2. II. 16; δδ) sententia respondens desideratur I. 30. 69. III. 5* (cfs. sub 29. a); — β) μὲν . . . γέ squ. δέ II. 2; — γ) μὲν τοίνυν squ. δέ I. 84; — δ) μὲν γάρ αα) squ. δέ I. 27. 59. II. 18; ββ) sententia quae respondeat deest I. 9. 90. III. 21; — ε) μὲν οὖν αα) squ. δέ I. 91. 114. II. 4; ββ) responsio non curatur I. 10. —

δέ α) praecedente μὲν (cfs. sub μὲν, α. αα; β; γ; δ. αα; ε. αα); — β) praecedente μὴν I. 63; — γ) saepius μὲν non exstat cui δέ respondeat: αα) post negationem infertur δέ pro ἀλλά I. 49. 59; ββ) facilius μὲν suo eget particula δέ: I. 7. (οἷς δέ); 54. (τοῦτο δέ); 67. (τίνας δέ); 68. (τί δέ); 72. (ἐπιβλέψατε δέ); II. 3. (τοῦτο δέ); 16. (χορὴ δέ); III. 5. (ἐγὼ δέ): hisce enim locis nonnisi conjungendorum enunciatorum caussa δέ ponitur. Quamquam non dubito, quin melior scriptor cum I. 67. 68. scriberet τίνας δέ, τί δέ, antea I. 66. dicturus fuerit τί μὲν γὰρ ἐροῦμεν, τίσι δὲ ὀφθαλμοῖς κ. τ. λ. atque II. 3. elegantius sane se haberet ἅπαντα μὲν γὰρ . . . συμβέβηκε, cui responderet τοῦτο δέ; γγ) magna autem molestia desideratur μὲν: I. 5* προορῶσα

(μὲν)* . . οἰομένη δὲ¹⁸⁾; 23—24. ὑμεῖς ἔσθ' οἱ διὰ πολλῇ (μὲν) . . . ἐλάττω . . διὰ δὲ τοῦτον; 25—26.* καὶ κεῖνοι (μὲν)* . . . οὗτος δὲ . . ¹⁸⁾ 47.* ἐξεληλεγμένος δῶρα (μὲν) . . . ἐξηπατηκῶς δὲ¹⁸⁾; 70. πλεῖον (μὲν) . . . μηδὲν δὲ; 71.* τὴν (μὲν)* . . . τοὺς δὲ;¹⁸⁾ 87. Ποσειδῶν (μὲν) . . ὑμεῖς δὲ; 102. φανεροὺς (μὲν) ἐχρῆν . . ὑμεῖς δὲ; 105. παρειλήφατε (μὲν) . . τιμωρίας δὲ; II. 1. πάντα (μὲν) . . θαυμασιώτατον δὲ; III. 18. Τιμοθέω (μὲν) . . τὸν δὲ μιαιρόν (cfs. I. 14. ubi μὲν exstat). Accedit I. 74. ubi verbis πότε δ' αὖ non oppositum est μὲν, quod num post τότε (μὲν) τὴν κ. τ. λ. an post ἐγένετο (μὲν) πόλις, an post ἅπαντες (μὲν) κ. τ. λ. aptius inserendum fuerit dubitari potest. Quod igitur attinet ad congruentiam particularum μὲν . . δέ, admodum negligentem se praeuisse Dinarchum dilucidum est. — Ad ipsam autem rem ut tandem perveniamus primi ii loci in medium vocentur:

c) ubi sine ulla conjunctione periodus altera alteram vel periodus μονόκωλος sequitur; α) mirum non est, postquam scriba recitavit ψηφίσματα, μαντείας, similia, orationem saepe non apposita particula continuari, velut I. 17. (ὁ τοιοῦτος); 28. (μισθωτὸς οἷτος); 84. (ἡ βουλῇ) etc: hic enim communis omnium oratorum mos est; neque β) vituperandum est, si verbum finitum primum enuntiati locum obtinet, certam copulationem non curari: I. 22. ἀκούσονται . . θεωρήσουσι; 64. μαρτύρομαι; γ) gravius autem hoc ferimus quaestionem rhetoricam saepius sine ulla conjunctione inferri: I. 22. (ἄρ' ἐμῶν δοκεῖ); 45.* (πρὸς τῆς Ἀθηναῖς); 59. (διὰ τοῦτ' οὐ); 93. (τίς οὕτως); 106. (πότερα ἀφήσετε); II. 23. (οὐκ ἔσθ' ὅτι);

¹⁸⁾ I. 5. 25. 47. 71. Bl. addidit μὲν. Injuria: nam profecto non quater modo, sed omnibus his locis sub γγ) coactis μὲν concien- dum esset; imprimis autem cum I. 71. scriberet σὲ δὲ τὴν (μὲν) . . πεπρακέναι, τοὺς δὲ . . . προσποιεῖσθαι, debuit Bl. etiam loco similimo I. 70. (σὲ δὲ πλεῖον . . εἰληφέναι, μηδὲν δὲ . . κενῆσθαι) post πλεῖον addere μὲν. Verum nusquam μὲν inserendum est.

III. 7. (οὐκ ἀποκτενεῖτε): ubi quamquam accuratius elegantiusque se haberet οὐν particula vel similis inserta, tamen hanc quidem negligentiam¹⁹⁾ Dinarcho libentius condonabimus, quoniam quaestiones rhetoricae sermonis sunt concitati atque ideo ne ab aliis quidem oratoribus anxie curantur. —

δ) saepe Din. ad aliam rem transiens quasi ab integro incipit particula nulla apposita: atque ne hoc quidem gravissimis ego delictis annumeraverim, quoniam novum aliquid orator aggreditur atque facile cum nobis fingere possumus antea intersistentem atque quasi animam reciprocantem. Attamen hoc tenendum est, optimos oratores etiam in talibus transitibus plerumque quidem aut certa quadam transitionis forma uti (cf. sub 31) aut particulas — creberrime omnium τοίνυν — indere: collegi ego mihi omnia ejusmodi exempla e Demosth. orationibus XVIII. XX. XXIII., quattuor autem modo reperi locos ubi ad novum aliquid transiens particulam inserendam

¹⁹⁾ Miror vehementissime, Blassium I. 45. (ᾧ οὐν) πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς οὔσθε κ. τ. λ. suadere ut scribatur. Etenim ᾧ addi non solum necessarium non esse, verum etiam plerumque a Din. praetermitti solere et nobis comprobatur sub 30. s. β. γ. neque Bl. videtur ignorare, quippe qui nullo alio loco particulam interrogativam addiderit. Particula autem οὐν vel maxime interrogationes rhetoricas carere modo compluribus exemplis planum fecimus (sub 27. c. γ.) ac ne Bl. quidem alias οὐν inseruit. — [Sed etiamsi non interrogat Din. quam libenter absque conjunctione enuntiata exhibeat, multis exemplis sub 27. c. ε. illustrabimus (accedit 27. c. δ): ex hac locorum multitudine quamvis satis superque intellegatur hanc negligentiam Dinarchi esse neque ab eo ullo modo abjudicari posse, tamen Bl. multorum illorum locorum tribus copulationem conjectura efficit: I. 80. ἐπειδὴ (γὰρ); 88. (δ) εἰ μὲν; 113. (ἀλλὰ) τιμωρήσασθε. Atque I. 80. 88. vulgatam retinendam esse unicuique multa illa exempla contemplato dilucidum erit, I. 113. autem ne Demosthene quidem indignum fuisse puto, puncto antea posito iudices brevi hoc enuntiato iacclamare: τιμωρήσασθε ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἀξίως.]

neglexit: XVIII. 285. XX. 157. XXII. 65. 126. Dinarchi autem multo plura sunt: I. 18. (οὐκ ἀποκτενεῖτε); 37. (οὐκ ἀναμνήσεσθε); 41. (οὐκ αἰσχύνεσθε); 46. (πολλοί); 50. (ἀνάγκη); 72. (ᾧ Ἀθην.); 89. (ἐγραψε); 91. (πολλούς); 105. (ὁρᾷτε); 108. (οὐ καταπληκτέον); II. 5. (ἄρ' ἴστε); III. 6. (οἴεσθε τοῦτον). Particulas autem nusquam addidit nisi I. 10. (δίκαια μὲν οὖν); et III. 11. (μὴ οὖν).

ε) molestissime autem feruntur particulae neglectae hisce locis: αα) desideratur γάρ; accuratius enim vel aliquid explicatur, quod antea jam dictum est, vel exemplo prolato illustratur: I. 23. ἡμεῖς ἔσθ' οἱ κ. τ. λ. 28. οἷτος ἦν; 32. ἀπῆρε; 73. τότε τήν; 74. τότε διὰ κ. τ. λ.; 76. τότε ᾧ Ἀθ; 85. ταῦτό; 105. παρελήφατε; 114. οὐκ ἔγκαταλ; III. 21. ὑπὲρ πάσης κ. τ. λ. ββ) desideratur οὖν: I. 6. τούτων . . πεπραγμ; 36. ἐκεῖνοι . . ἦσαν; 40. τοιούτων; 57. τούτους ἡμεῖς; 59. αὕτη; 81. τοιοῦτος; 98. γόης; 102. φανερούς; apud adhortationes: I. 29. μὴ ἀφῆτε; 88.* εἰ μὲν¹⁹); 110. εἰς ταύτην; II. 5. μὴ καταθρόαθυμήσητε.

δ) particula καί justo crebrius Din. periodos et majores et μονοκώλους inter se conjungit: hoc α) non displicet, si mirabile quid fingitur, velut I. 14. καὶ Τιμοθέω; 25. καὶ ἐκεῖνοι; 33. καὶ ταῦθ' ἡμεῖς; 44. καὶ τοῦτον; II. 14. καὶ ὁ μὲν; II. 15. καὶ Δημάδῃ; III. 15. καὶ ὁ μὲν; β) sed ineptius saepe καί scribitur a Dinarcho pro δέ, οὖν, simill: I. 39. καὶ ἐξεληθόντων (cf. 29, α); 51. καὶ ἡ ταῦτα ἀληθῆ; 63. καὶ ποῦ; 69. καὶ πρότερον; 70. καὶ ποῖ; 72.* καὶ τίνων; 103. καὶ σύ; 110. καὶ ὅταν; 112. καὶ ὅταν; II. 8. καὶ τίς; 10. καὶ ταῦθ' ἡμεῖς; 15. καὶ τίς . . ἐγκαλ; 85. καί μοι σκοπεῖτε; III. 4. καὶ ὁ μὲν.

Satis opinor multis his exemplis perspicuum factum erit, quam nec diligentem, nec elegantem se praestiterit Din. in periodis inter se copulandis. Quod idem judicium faciamus de Din. oportebit, si

28) in struendas periodos uberius inquisiverimus.

De periodis autem brevioribus, quae duo vel tria tantum *κῶλα* continent, me prorsus taciturnum esse, vix est cur annotem: est enim etiam illarum — nisi iudicium me meum fallit — non mediocris numerus, qui displiceat; sed in periodis his simplicioribus difficillimum plerumque erit certis rationibus constituere, eurnam displiceant. De longioribus autem periodis fere semper certis verbis definiri poterit, quid displiceat, quid placeat. Posuimus autem jam supra duo potissimum, quae compositionis Dinarcheae propria sint eleganti sermone indigna: et participiorum nimium studium et amorem particularum *καί, οὐδέ, μηδέ, ἥ*. Voculae autem *μὲν . . δέ*, quas vel libentissime scriptores Attici usurpant periodos constructuri, rarius apud Din. obviam fiunt: si autem eis Dinarchus utitur, comprobavimus sub 27. b. non uno tantum loco aut *δέ* particulae deesse *μὲν*, aut sine *δέ* legi *μὲν*. Quibus rebus periodi obscurae videlicet existunt et saepe praelongae: quid? quod haud raro inveniemus Dinarchum ipsum vel quid ipse antea dixisset oblitum in anacolutiam delapsum esse, vel certo consilio de constructione instituta aberrasse, cum ei ipsi nimis longa atque incondita videretur periodus esse atque metueret, ne audientes plane non intellegerent, quid sibi vellet (cfs. 29. a).

a) deteriores liceat primum nonnullas periodos proponere:

I. 4. (A) 1) *ψηφισαμένου . . δήμου . . καὶ 2) πολιτῶν . . . βουλομένων εὔρεῖν (τίνες εἰσὶ . . οἱ τολμήσαντες . .) καὶ 3) . . ψήφισμα γράψαντος* ^{a)} *σοῦ καὶ* ^{b)} *. . ἑτέρων . . (ζητεῖν . . εἰ τινες εἰλήφασιν . .) (B) ζητεῖ ἡ βουλὴ 1)* ^{a)} *οὐκ . . υαθοῦσα . . οὐδὲ . .* ^{b)} *βουλομένη 2) ἀλλὰ . .* ^{a)} *προορωῶσα . . οὐκ οἰομένη δὲ . . (εἰ τις μέλλει . .)*

I. 6. (A) *τούτων πεπραγμένων (B) 1) αἰτίαι . . ἵκνουσι (ἐπειδὴ . . ἀποπέφναι) 2) καὶ ἡ βουλὴ* [^{a)} *ἀξιόπιστος*

οὔσα . . εὐρεῖν καὶ ^{b)} κυρία ^{α)} δικάσαι . . καὶ ^{β)} ^{αα)} τοῖς
 μέν . . βοηθῆσαι ^{ββ)} τοὺς δὲ . . ἐκβαλεῖν ἢ . . ζημιῶσαι]
 ἄκυρος ἔσται.

I. 14. (A). Τιμοθέω μὲν [1] περιπλεύσαντι . . καὶ
 2) νικήσαντι . . καὶ . . 3) υἱεῖ . . ἐλευθερώσαντος . . καὶ
 4) λαβόντι] ^{a)} α) οὐκ ἐποιήσ. . . οὐδὲ ^{β)} . . ἀντικατηλλά-
 ξασθε . . ^{b)} ἀλλὰ . . ἐτιμήσασθε (ὅτι . . ἔφη) (B) τὸν δὲ
 κατὰ πτυστον [1] ὃν . . ἀποπέφαγκε . . (ἔχειν) . . καὶ
 2) ὃς ^{a)} ἀποπέφανται (^{α)} μισθαρνῶν καὶ ^{β)} δωροδοκῶν)
 καὶ . . ^{b)} ἐξελήλεγχται] ποιήσετε [3] ὃς . . οὐκ . . ^{a)} εἰλη-
 φῶς . . φανερός ἐστι, ἀλλὰ . . ^{b)} κερχηματισμένος, 4) ὁ . .
 ἀποσχόμενος cfs. 29. a].

I. 25. (A). κακεῖνοι [^{a)} καταλελυμ. . . δημοκρατίας
 καὶ ^{b)} συνάγοντος . . καὶ ^{c)} Λακεδαιμονίων, ^{α)} ἰσχυρόντων
 καὶ ^{β)} ἀπαγορευόντων (^{αα)} μηδὲνα ὑποδέχεσθαι ^{ββ)} μηδὲ
 . . ἐκπέμπειν] 1) συνέπραττον . . καὶ 2) . . ἐφηγίσαντο
 (περιορῶν) (B) οὗτος δὲ [ὁ παρέχων] 1) οἷδὲν . . ἔπρα-
 ξεν οὐδὲ 2) ἠθέλησε.

I. 40. 1) ἐκεῖνοι ᾗσαν . . 2) οὐ κινάδη [οἷ ^{a)} α) πεποιή-
 κασι μὲν . . ^{β)} οἷδὲ πράξουσιν ^{b)} τὴν δὲ (^{αα)} τηροῦντες . .
 καὶ ^{ββ)} ἀργυριζόμενοι . . καὶ γγ) πεποιηκότες . . καὶ δδ) εἰ-
 λημμένοι ^{α)} παρακροίονται . . καὶ ^{β)} ἀξιοῦσι.],

I. 46—47. θεωροῦσι I. πῶς . . δικάσετε καὶ II. 1)
 πότερον . . ποιήσετε 2) ἢ . . ^{a)} ἔξεσται . . (λαμβάνειν) . .
 καὶ ^{b)} γενήσεται [^{α)} ὃν . . προσῆκεν (ἀπολωλέναι) . . ^{β)} ὃς
 . . κατεστήκεν ^{αα)} ἐπιωρηκῶς μὲν . . .

^{ββ)} κατάρατος δὲ γενόμενος

ἐξεληλεγμένος 1) ^{a)} δῶρα εἰληφῶς

^{b)} ἐξηπατηκῶς δὲ καὶ

2) ^{a)} α) ἕτερα μὲν λέγων

^{β)} ἕτερα δὲ φρονῶν,

^{b)} ἰδίᾳ δὲ συμβεβουλευκῶς]

I. 70. καὶ ποῦ τοῦτ' ἐστὶ δίκαιον 1) τοὺς ^{a)} μὲν . .
 εἰσφέρειν, σὲ ^{b)} δὲ . . α) ἀρπάζειν καὶ ^{β)} κλέπτειν 2) καὶ
 τοὺς ^{a)} μὲν . . α) κερτῆσθαι . . καὶ ^{β)} εἰσφέρειν, σὲ ^{b)} δὲ

α) πλεῖον . . (αα) τὰ μὲν . . . ββ) τὰ δὲ . .) εἰληφέναι, β) μηδὲν δὲ αα) κεκτῆσθαι, ἀλλὰ ββ) διεσκευάσθαι (ὡς οὐ πιστεύοντα), 3) καὶ . . τοὺς α) μὲν νόμους προλέγειν . . α) παιδοποιεῖσθαι . . β) κεκτῆσθαι . . γ) παρακαταθήμερον . . προεστάναι, σὲ β) δὲ . . α) πεπρακέναι . . τοὺς β) δὲ . . προσποιεῖσθαι . . γ) ἐπιτάττειν δὲ . . στρατεύειν . . (λιπόντα).

I. 77. διόπερ 1) δεῖ α) μὴ κοινωνεῖν . . β) μηδ' . . ἔχειν . . γ) μηδ' οἴεσθαι . . 2) ἀλλὰ . . (λαβύντας) . . [α) τὸν . . εἰλημμένον . . β) τὸν . . ἀπεχόμενον . . γ) τὸν . . ἐμβεβληκότα . . δ) τὸν . . ἀλιτῆριον] (ἀποκτείναντας) δεῖ α) ποιῆσαι . . καὶ β) ἔασαι (μεταβαλέσθαι) καὶ γ) προσδοκῆσαι (πράξειν).

I. 94. ἐὼ γὰρ τᾶλλα 1) ὅσα α) μεταβαλλόμενος . . καὶ β) δημηγορῶν . . διατετέλεκε . . καὶ γ) τοτὲ α) μὲν αα) γράφων καὶ ββ) ἀπαγορεύων . . (νουίζειν), τοτὲ β) δὲ λέγων (ὡς οὐ δεῖ . . ἀμφισβητεῖν) . . 2) ὅταν δὲ μέλλῃ . . α) εἰσαγγέλλων (συνιέναι) . . καὶ β) ἀναιρούμενος . . 3) ἐν δὲ . . α) α) προσάγων καὶ β) κατασκευάζων . . (ὡς ἐπιβουλευομένων τῶν ν.) . . καὶ β) περὶ τούτων α) γράφων μὲν . . β) αἰτίας δὲ . .

I. 103. καὶ σὺ [α) διειλεγμένος . . καὶ β) κεχρηματικῶς] . . κατασκευάζεις (προδ. ὦν) (ὡς 1) ἐπιμελησομένους . . καὶ 2) οὐ δώσων . .) τοσούτου τολμηρότερον Δημάδου ὥσθ' I. ὁ μὲν [α) προειρηκῶς . . καὶ β) ὁμολογῶν . .] ὅμως οὐ αα) τετόλμηκε (δεῖξαι) . . οὐδὲ ββ) ἠξίωσε . . II. σὺ δὲ . . α) πεπίστευκας . . καὶ β) καταπεφρόνηκας (ὥστε πείσειν οἷε . . ὡς . . αα) κατέψευσται . . καὶ ββ) ἀποπέφραγκε).

III. 1. χρήσεσθε τῇ τοῦτου πονηρίᾳ ὅς [. 1) ἐξεληλεγμένος . . καὶ 2) ὑψευσμένος (φάσκων . . κωλύσειν . . καταπλεῦσαι [κεχειροτονημένος]) καὶ 3) τολμήσας (λαβεῖν) . . καὶ 4) ἐπιωρκηκῶς . . καὶ 5) γράψας . . καὶ 6) τιμησάμενος (ἐὰν εἰλήφῃ) | . . ἐτόλμησεν εἰς τοὺς εἰδότης (. . ἐξεληλεγμένον ἑαυτὸν [. . γεγεννημένον]) α) ἔλθειν καὶ β) δεῖξαι (οὐ . . πιστεῖων . . ἢ χρώμενος πρότερον

α) μὲν ἡξίωσε [καταφρονήσας] . . λαβεῖν, νυνὶ β) δὲ . . ἀπολογησόμενος ἦκει (ὥς . . διαπέπρακται).

III. 12. ὃς [(τρεῖς α) μὲν . . ἱππαρχικῶς . . πλεονάκεις β) δὲ . . . κεχειροτονημένος [οὐκ ἄξιός ὢν]) ^{a)} τιμώμενος καὶ ^{b)} ζηλούμενος] . . 1) αα) ἀπέδοτο καὶ ββ) προέδωκε . . καὶ 2) . . κατέστησεν . . καὶ 3) ἐποίησε.

Pessime autem omnium harum quas exscripsi sese videntur habere I. 14. 46—47. 70. 94. III. 1. sive nimis frequentatis participiis, sive justo saepius per καί particulam colis singulis conjunctis. Deterrimas autem periodos etiam sub 29. a. nonnullas cognoscemus.

b) Sed ne injustum me Dinarcho praebeam, enumerare saltem liceat locos nonnullos, ubi melius periodis construendis videtur consuluisse. Atque tam splendidas quidem periodos, quam saepe confecerunt Demosthenes, Isocrates, alii, tenendum est frustra in Dinarcho requiri; attamen inveniuntur, quae etiam Demosthene non indignae sint.

I. 1—2. (πολλῶν δ' ὑπὸ Στρατοκλ. . . . κρινομένου λόγων); 27. (τοὺς μὲν γὰρ . . δόξαις); 48—49. (ἀλλ' ὁμῶς . . τολμῶν); 53—54. (εἴτ' οὐ δεινὸν . . . μετείληψε τῶν ψήφων); 60. (ἀλλ' οἱ νόμοι . . τολμῶσι ποιεῖν); 91—92. (εἰ μὲν οὖν . . φενακισμοὺς τούτου); 99. (πῶς οὖν . . τοῖς τούτων λόγοις); II. 6. (πότερα . . . ἐργαζομένων); 9—10. (καίτοι . . ἀπαχθῆναι); 18. (ἀντὶ μὲν γὰρ . . ἐκτέτικεν); III. 8. (ἄρ' ἴστε . . . τιμωρίαν).

c) de locis quinque I. 32. 33. 33. 58. 105. ubi cum periodum bene construere liceret, Dinarchus ἀσυνδέτως singula κῶλα projecit cfs. 30. k. β. γγ. Passim autem hoc dicendi genus etiam ab aliis oratoribus usurpatum esse nomen fugiet.

29) de inconcinnitate et de anacolutho.

a) constructio instructa oratione progrediente pessumdatur:

I. 15. τὸν δὲ κατὰπτυστον . . οὐ τιμωρησάμενοι πα-
ράδειγμα ποιήσετε . . ὅς οὐ μόνον . . . εἰληφώς . . φανερός
ἐστιν, ἀλλὰ καὶ . . κεχρηματισμένος, ὃ . . . ἀποσχόμενος:
recte se haberet aut enuntiatum relativum ὅς . . ἀπέσχετο,
aut τὸν . . ἀποσχόμενον; perturbabatur autem orator verbi
τιμωρησάμενοι oblitus participiis εἰληφώς, κεχρηματισμέ-
νος, quippe quae nominativum casum prae se ferrent.

Similia sunt III. 14. αἰσχροὺν γὰρ ἀπειπεῖν τιμωρου-
μένους ἐστὶ . . . ἐωρακότες (ἐωρακότες enim non ad
θεοὶ referendum esse elucet e verbis eis quae insequun-
tur τὸν δῆμον . . ἐν ὑμῶν δοῦναι) III. 19.* χρὴ λογισα-
μένους ὑμᾶς πάντας . . μισεῖν, ἀνελεῖν . . καὶ δεῖξαι . .
εἰδότες.* ²⁰⁾

I. 18—20. Haud scio an hunc inelegantissimum totius
Dinarchi locum habeamus: periodum enim hanc tam per-
peram construxit, ut ipsum videatur post γινομένης (extr.
§ 19) quasi spiritus defecisse; quare non sic continuavit
sermonem: καὶ τοῖτοις ἐτοίμων γενομένων 'κ. τ. λ. sed
ἀνακολούθως quasi ab integro incepit: οἷς ἐτοίμ. γεν.
atque de novo dixit τῶν Ἀρχάδων atque de novo sibi

²⁰⁾ οὐδὲ δουλεύει ταῖς δόξαις εἰδότες κ. τ. λ. bene habent codd.
(nisi quod LZ εἰδότας praebeant). Atque primum quidem Bl. ex-
hibuit cum Aldina οὐδὲ δουλεύειν ita ut infin. spectet ad ὑμᾶς
πάντας; quam conjecturam ne tolerabilem quidem puto ea de caussa,
quia cum antecedant infinitivi μισεῖν . . καὶ δεῖξαι negationem non
continentes, non liceret οὐδὲ δουλεύειν scribere, sed καὶ οὐ δ. postu-
laretur. εἰδότες autem ne e constructione κατὰ σύνεσιν ad τὸ τοῦ
δῆμον πληθός applicemus, sententia suadet atque recte rettulerunt
editores ad ὑμᾶς πάντας, ad iudices. Neque tamen eam ob causam
opus est εἰδότας scribere; namque accusativo cum infinitivo etiam
alias nominativum participii anecti illustravit Mr. (ann. ad III. 14.
in commentario) atque eo ipso loco III. 14. Bl. ἐωρακότες in textu
reliquit.

subjectum finxit in § 21. ὁ μισθὸς οὗτος κ. τ. λ., quamvis subjectum jam exstet in § 18: propria enim verborum structura haec est: οὐκ ἀποκτενεῖτε τὸν μισθὸν τοῦτον ἄνθρωπον, ὅς . . περιεῖδε . . καὶ [Ἀρχάδων ἡγόντων κ. τ. λ. καὶ τοῖς ἐτοίμων γενομένων . . καὶ τοῦ στρατηγοῦ . . ὄντος . . καὶ τῶν πρεσβευτῶν . . ἐλθόντων] οὐκ ἐτόλμησε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι. — Sed quam prava sit totius periodi dispositio, ut clare possit explicari, liceat mihi jam anacoluthiam illam mittere, atque facere Dinar-chum et in initio § 20. scripsisse καὶ τοῖς ἐτοίμων γενομένων neque adjecisse cum illud alterum τῶν Ἀρχάδων in § 20, tum illud ὁ μισθὸς οὗτος κ. τ. λ. (§ 21). Est structura haec: οὐκ ἀποκτενεῖτε . . ἄνθρωπον, ὅς I. περιεῖδε . . (λαβὼν) II. καὶ (A). [1) Ἀρχάδων ^{a)} ἡγόντων . . καὶ ^{b)} τὴν ^{a)} μὲν . . ἀποστειλάντων, τὴν ^{b)} δὲ . . προσδεξα-μένων παρὰ Θηβαίων [οἱ ἀφίκοντο ^{aa)} ἔχοντες . . ^{bb)} ἐροῦν-τες . . (ὅτι . . ἐπανέστησαν ^{aa)} οὐ ^{aaa)} βουλόμενοι . . οὐδὲ ^{βββ)} πράξοντες . . ^{ββ)} ἀλλὰ . . δυνάμενοι . . ^{aaa)} φέρειν . . ^{βββ)} οὐδὲ ὑπομένειν . . γγγ) οὐδὲ . . ὀρεῖν)] καὶ ^{c)} τοῖς . . ^{a)} γενομένων . . καὶ ^{β)} ἐλεησάντων . . καὶ ^{γ)} ποιησάντων (ὅτι . . ^{aa)} τοῖς μὲν . . ἡναγκάζοντο ^{ββ)} τοῖς δὲ . . ἦσαν), 2) καὶ Ἀστύλου ^{a)} ὄντος . . καὶ . . ^{b)} αἰτοῦντος (ὥστε . . ἀγαγεῖν), 3) καὶ πρεσβευτῶν . . ^{a)} ἐλθόντων (ὃν . . ἦδεσαν) ^{b)} καὶ . . δεομένων καὶ . . ^{c)} ἰκετευόντων (δοῦναι)] (B) ^{a)} οὐκ ἐτόλμησε . . (δοῦναι) . . (ὀρεῖν) ἀλλὰ ^{β)} περιεῖδε (δόντας ὑπὲρ τοῦ ^{aa)} ἀπελθεῖν . . καὶ ^{ββ)} μὴ βοηθῆσαι). Quid tali periodo in veniri potest molestius?!

I. 35—36. 1) περιήεις . . (κατασκευάζων) . . 2) καὶ [^{a)} γράφων . . ^{b)} κατασχόνων . . (ἀναψάμενος)] περιεπο-ρεῦετο (^{a)} τρυφῶν . . καὶ ^{β)} κατακοιμζόμενος . . καὶ ^{γ)} ὀνειδίζων): e secunda persona in tertiam transit, ex apostropha igitur quae dicitur ad simplicem narrationem.

I. 39. (A). οἱ μὲν . . φρουρουμένης . . Καδμείας βοη-θήσαντες ἡλευθέρωσαν, (B) οἱ δὲ πείσαντες ἐξελθεῖν

[Κεφάλου . . γράψαντος (ὅς 1) οὐ καταπλαγεῖς . . 2) οὐδὲ . . λογισάμενος, ὅτι . . ἔστιν, ἔγραψεν ἐξιέναι βοηθήσοντας Ἀθηναίους]): jam exspectamus verbum finitum subjecto οἱ δὲ respondens: ἐξέβαλον vel simile; sed per anacoluthiam pergitur: καὶ ἐξελεθόντων . . τῶν . . πατέρων . . ἐξεβλήθη κ. τ. λ.

I. 43.* Scriptum exstat: προῖκα τοῦτον οἶσθε γράψαι 1) ^{a)} τὴν . . σίτησιν καὶ . . ^{b)} εἰκόνα 2) ἢ τὸ ποιῆσαι . 3) ἢ τὸ . . στῆσαι (παρ' ὧν . . ἀποστέλλονται . . φήσονται); hactenus cuncta recte procedunt; sed jam sequitur 4) ἢ τὸ γράψαι. Quid hoc: γράψαι τὸ γράψαι? Scripsit orator hic (§ 44) ἢ τὸ γράψαι verborum antecedentium immemor, quasi supra in § 43 non dixisset: προῖκα τοῦτον οἶσθε γράψαι sed προῖκα τοῦτον οἶσθε ὑποσχέσθαι (vel simile aliquid) τὴν σίτησιν, τὴν εἰκόνα, τὸ ποιῆσαι, τὸ στῆσαι, τὸ γράψαι.

I. 69. τοὺς μὲν ἄλλους . . εἰσφέρειν . . καὶ καταχωνεύειν . . ὥσπερ ἔφησθα σὺ γράψειν — jam vero non continuatur sermo σὲ δὲ . . εἰσφέρειν, sed pergīt Din. αὐτὸς εἰσενεγκῶν, participium εἰσενεγκῶν subjiciens verbo proxime antecedenti ἔφησθα. Simile est

III. 5*: sed in I. 69. sententia illa secundaria, quae desideratur, latet in verbis αὐτὸς εἰσενεγκῶν ex iisque potest subaudiri; hoc autem loco III. 5. non intellegitur nisi e tota sententia: περὶ μὲν τῆς τιμωρίας ὑμᾶς δεῖν . . δικάσαι κ. τ. λ.; fingendum autem est ex iis, quae praecedunt, fere hoc: περὶ δὲ τῶν ἀποφάσεων οὐκ οἶμαι κρίνεσθαι vel tale aliquid; atque videtur igitur Din. quasi anticipasse hoc enuntiatum, cum antea diceret οὐ τὰς ἀποφάσεις οἶμαι νῦν κρίνεσθαι κ. τ. λ. (cfs 27. b. sub μέν, α. δδ.)

I. 72—73*: leve anacoluthon his verbis inest; namque quaerit Din. τίνων τυχοῦσα ἡγεμόνων; respondet

autem ὅτε . . ἡγεῖτο, quasi antea interrogasset: πότε ἐγένετο μεγίστη; ²¹⁾

I. 84.* εἰς τὰς ὑμετέρας ἦκει χεῖρας, τοὺς* . . . συνειλεγμένους* καὶ τοὺς* ὁμωμοκότας*: debuit scribere τῶν συνειλεγμένων etc., sed putavit sese antea scripsisse εἰς ὑμᾶς ἦκει (cfs. 15. a).

II. 17. ἀνακρίναντες τοὺς . . μέλλοντας διοικεῖν, τίς ἐστι etc. (pro τίνες εἰσί) et III. 1.* τί χρὴ λέγειν περὶ τοιούτων ἀνθρώπων, ὅπως* χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ ²²⁾

III. 18. exstat anacoluthon omnium difficillimum; verbis enim τὸν δέμιαρόν ἄνθρωπον καὶ προδότην omnino deest verbum finitum. Desideravimus quidem jam supra I. 39. verbum finitum, sed illic leguntur tamen e quibus verbum possimus animo nobis fingere (καὶ ἐξεληθόντων ἐξεβλήθη); hic vero non fingere possumus nisi et e sententia et e loco simillimo I. 15. οὐ τιμωρησάμενοι παράδειγμα ποιήσετε.

b) huic referenda esse existimavi etiam illa liberiora dicendi genera neque satis concinna, quae inveniuntur I. 113.* εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸν δῆμον τὴν

²¹⁾ Cūr πότε ante καὶ τίνων sibi finxerit Bl. caussam ego justam non video: anacoluthon non est nimis molestum.

²²⁾ ὅπως non commutandum esse persuasum habeo. Nam si scriptum esset τί χρὴ λέγειν περὶ τοιούτου ἀνθρώπου ὅπως χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ (vel πονηρίᾳ αὐτοῦ) non tanto opere offenderent viri docti (cfs. III. 5. περὶ μὲν τιμωρίας δεῖν . . . δικάσαι, πότερα δεῖ κ. τ. λ.). Sed orator primum quidem de omnibus illis ab Harpalo corruptis verba faciens plurali utitur, tum indiligentius singularem subjungit. Hujus autem pluralis numeri cum singul. permixtionis simillimum exemplum est II. 17. ἀνακρίναντες . . . τοὺς μέλλοντας . . . τίς ἐστι κ. τ. λ. Χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ autem idem fere valere, quod χρ. τῷ πονηρῷ τούτῳ ἀνθρώπῳ (cfs. I. 22. ὅπως χρήσθε τῷ τοιαῦτα διαπεπραγμένῳ) dilucidum est. Itaque paullo liberius sic verba vernacule reddiderim: „was brauchen wir, wenn es sich um solche Menschen handelt, davon zu reden, wie ihr gegen diesen schlechten Kerl zu verfahren habt!“

τούτων δωροδοκίαν τρέψετε, καὶ * ὕστερον ἐγκαλῆτε* τοῖς ἀφ᾽ αὐτῶν; τρέψουσι enim hoc ipso tempore, iudicium de Demosthene facientes: itaque audacius subjungitur καὶ ὕστερον ἐγκαλῆτε. Obversatur autem oratoris animo eventus τοῦ τρέπειν i. e. damnum: „ihr selbst und das Volk werdet (späterhin) den Schaden von der Bestechlichkeit der Angeklagten haben, auch wenn ihr dann (späterhin) Vorwürfe macht etc.“

III. 7. αὐτὸς μὲν δίκαιος καὶ χρηστὸς καὶ ἀδωροδόκητὸς ἐστίν, ἡ δὲ . . βουλὴ ταῦτα πάντα προεῖται: etenim ταῦτα πάντα infert quasi antea dixerit δικαιοσύνη, χρηστότης, ἀδωροδοκία.

c) anacolutho et ii loci tribuendi sunt, ubi subjectum bis dicitur: I. 5. ζητεῖ ἡ βουλὴ, οὐκ . . μαθοῦσα . . οὐδὲ . . βουλομένη . . ἀλλὰ . . προορῶσα ἡ βουλὴ κ. τ. λ.; II. 6.* πότερ' ἡ τῆς βουλῆς ἀπόφασις . . . δικαία ἐστὶ ἢ κατ' Ἀριστογείτονος ἀπόφασις* ²³⁾. Objectum bis dicitur: II. 10. ἀλλὰ κλέπτειν ληφθέντα . . . εἰς ἐκείνον ἂν τοῦτο τὸ θηρίον ἀπαχθῆναι.

B. de ornamentis orationis.

30) de figuris ²⁴⁾

taederet me fusius exponere operamque tot exemplorum congerendorum suscipere, nisi cum in struendis periodis

²³⁾ Non eiciendum est ἡ κατ' Ἀριστ. ἀπόφασις cum Bl.

²⁴⁾ Cum jam perfecta esset haec commentatio, tradita mihi est dissertatio inauguralis Finki „quaestiones Dinarcheae“ (Gryphiswaldae MDCCCLXXIII). Quae quinque continet partes: I. de vocabulis Dinarcheis; II. de figuris; III. de compositione; IV. de inventione et dispositione; V. de imitatione. Neque tamen ea, quae ego disserueram de vocabulis Dinarcheis et de figuris (sub 30), [de compositione enim exponens nil eorum Finkius tangit, quae ego sub 26. 27. 28. 29. protuli], typographo tradere dubitavi: etenim ego quidem exempla usque quaque studui omnia cum lectoris communicare, Finkius satis habuit nonnulla attulisse: neque tamen vituperationi hoc sit; quamquam de vocabulis Di-

atque inter se conjungendis Dinarchum negligentiae arguissemus, non omnis orationum cultus atque ornatus eum rudem esse illustrare voluissem. Atque figuris tantum abest ut Dinarcheae orationes careant, ut vel maxime abundant.

Figurae verborum a) ἐπανάληψις I. 10. (δίκαια); 27. (μόνως); 28. (μισθωτὸς οὗτος); 29. (μὴ ἀφῆτε); 40. (ἐκεῖνοι); 46. (πολλοί); 76. (τότε); 85. (μῆ); III. 22. (ἀκριβῶς).

b) ἀναφορά (repetitio). I. 9. (ᾧ, ᾧ, ὅ, ὅ); 12. (ἐγώ) (οὐκ); 23. (ὑμεῖς); 28. (οὗτος); 33. (οὐ); 41. (οὐκ); 43—44. (ἢ τό); 72. (ἐγένετο); 73. (τότε); 77. (τόν); 82. (ἐν); 93. (τίς); 99. (πῶς); 100. (οὐ); 102. (οὐκ); II. 11. (ἔπειτα); 12—13. (οὐκ); 17. (ἐ); 20. (τούτου); III. 10. (οὗτος).

c) ἐπιφορά (conversio) I. 56. (ἀπέφηνε).

d) παρονομασία (annominatio): I. 7. (ἀληθές, ἀσφαλές); 39. (ἐξελθ. ἐξεβλήθη); 42. (μετέγρ. μετεσκ.); 48. (συνηγορῶν, κατηγορῶν); 71. (παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους, προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους); 85. (αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ); 88. (τήμερον ἡμέρα cf. 107. II. 3); 92.* (στερκτέον, προσεκτέον,* προσδεκτέον); 92. (μετοιων. μεταλλάξ.); 97. (ἄπιστον, ἄχρηστον); II. 2. (καινόν, δεινόν); 3. (κωλῆσαι, κολάζων); 13. (ἐνδειχθεῖς, ἐξελεγχθεῖς, παραδοθεῖς); 20. (προέσθαι, προδοῦναι); 21. (ἀποφάσεων, προφάσεις); III. 1. (χρή, χρήσεσθαι); 7. (ἀποκτενεῖτε, ὑπομενεῖτε); 9. (λήσειν, λήψεσθαι); 12. (πλεονάκεις, δεκάκεις).

e) σχῆμα ἐτυμολογικόν I. 2. (ἀγωνιζομένοις ἀγῶνα) 4. 10. 16. 47. 52. 69. II. 1. 10. 17. III. 2. 21. etc.

narcheis disserturo fragmenta sine dubio non neglegenda erant). — Summo autem cum gaudio cognovi, quod ego duce Scheibio conjecteram I. 105. scribendum esse παρειλήφατε παρὰ τοῦ δήμου τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον εἰδότες (cfs. sub 20. a), idem etiam Finkium conjectura assecutum esse.

f) πολύπτωτον (traductio) α) conjunguntur varii nominum casus: I. 2. (κοινά, ἦν); 31. (καιροῖς, οὖς); 35. (κινδύνους, ων); 48. (ἀποφάσει, εως); 58. (βουλῇ, ἥ); 59. (οὔσα, ης); 61. (σεαυτοῦ, οῦ, ῶ); 63. (ἀποφάσει, εις); 69. (ἄλλοις, ων, οὖς); 69. (ιδίω, ον); 70. (φανερὰν, όν); 75. (πόλεως, ις); 82. (Λημοσθένης, οὖς); 93. (τοσαύτης, ην); 98. (μαντείας, αν); 99. (συμφερόντων, α); 102. (λέγοντες, ας); 111. (δόξαν, ης); II. 1. (βουλῇ, ῆ); 2. (δυνόν, ά); 8. (πατρός, έρα); 17. (δήμω, ου); 19. (ὕμεις, ῶν); 23. (χρήματα, ων); 25. (δῆμος, ου); III. 10. (πλειόνος, ω); 13. (τοιαῦτά, τοιοῦτοι); — β) verborum formae diversae permiscuntur: I. 1. (ἐξελεγχθῆ, ἐξελέγκεται); 7. (ποιεῖν, πεποιήται); 15. (ἀποπέφαγκε, ἀποπέφανται); 27. (πυθέσθαι, πυνθάνονται); 39. (γράψαντος, γράφειν έγραψε); 39. (ἐξελεθῆν, ἐξιέναι, ἐξελεθόντων); 40. (εἰλημμένοι, εἰληφότες); 45. (λαμβάνοντα, λαβεῖν); 51. (παράσχου, παρέξομαι); 52. (παρεσχόμην, παρέξομαι); 53. (εἰληφέναι, λαμβάνων εἰληπται); 55. (ἡδίκηκότα, ἀδικεῖν); 58. (ἀποφῆναι, ἀπέφηνεν); 61. (ἀποφάνθέντων, ἀποπεφασμένων); 69. (εἰσφέρειν, [εἰσφορὰν] εἰσενηνοχώς cf. sub γ.); 86. (συμβάντων, συμβησομένων); 101. (γέγραψαι, γέγραφε); 104. (πείσειν, πεισθή); II. 3. (συμβέβηκε, συμβήσεται); 10. (ἀπηγμένοις, ἀπάγειν); 11. (ἐλεῖτε, ἡλέησεν); 18. (ποιεῖν, πεποιήκε); 19. (ἴστε, οἶδε); 22. (λαμβάνειν, ληφθῆῖσι); 24. (κουίσαι, αντος); III. 3. (καταφρονήσας, καταπεφρόνηκε); 5. (δεῖ, δεῖν); 13. (αἰσχυνθῆναι, ἡσχύνθη); 14. (τιμωρομένους, τιμωρήσασθαι); 18. (δεόμενος, δεηθή); γ) varia conectuntur verba, quae tamen ex uno eodemque verbo primitivo sint ficta: I. 6. (κυρία, ἄκυρος); 12. (παρέταξα, τάξιν); 13. (δωρεάς, δῶρα); 22. (κρίσιν, κρίνοντας); 31. (πρᾶξαι, πρᾶξιν); 46. (πιστά, ἄπιστα); 46. (δωροδοκίας, δῶρα); 51. (δικασταὶ τᾷδικήματα); 53. (καταψευδόμενος, ψευδός, ψευδεῖς); 55. (ἡδίκηκότα, [ἀδικεῖν, ἀδικημάτων cf. sub β]); 59. (ἀληθινῆς, ἀληθές); 59. (ἀποφάσεων, ἀποπέφαγκε); 62—63. (κυρίαν,

ἀκυροῖς); 69. (πολεμεῖν, πολέμους); 69. (εἰσφέρειν, [εἰσενεγκών], εἰσφορὰν [εἰσενηνοχῶς] cf. sub β); 71. (ἐπιτάττειν, τάξιν); 78. (Δωδώνης, Δωδωναίου); 80. (πρεσβείας, πρεσβευτήν); 90. (δικαιότερον, δίκαιον); 95. (πόλεως, πολίτης, πεπολιτευμένοις); 97. (πόλιν, ἀντιπολιτευομένοις); 111. (δόξαν, ἔνδοξον, [δόξης] cf. sub α); II. 2. (δεινόν, [δεινά], δεινοτάτων cf. sub α); 3. (δυνηθείη, ἀδύνατον); 10. (κλέπτειν, κλέπτοντας); 12. (γραφῇ, ἐπιγεγραμμένον); 12. (τιμῆσαι, τίμημα, ἐκτίσαι); 15. (πεπολιτευμένοις, πόλιν); 19. (πονηρόν, ἰαν); 20. (ψῆφον, καταψηφισαμένους); 22. (δίκην, ἀδικημάτων); 25. (προσέγραψαν, γράψαντες); III. 3. (δικαίῳ, δικαιοσύνης); 4. (πόλεως, πολιτῶν, πόλει); 7. (πολιτῶν, πόλιν); 8. (ἀδικημάτων, ἡδίκηκόσι); 9. (φύλακα, φυλακῆς); 16. (δημοκρατίας, δήμου); — δ) notandum est, etiam significationem verborum in translatione interdum commutari: I. 40. εἰλημμένοι εἰληφότες, 53. λαμβάνων εἰληπται, II. 22. λαμβάνειν, ληφθεῖσι (cf. sub β) ubi λαμβάνειν alias est „accipere“ alias „comprehendere“; I. 101. γέγραψαι (accusavisse), γέγραφε (rogavit).

g) ἰσόκωλον (incl. ὁμοιοτέλευτον, παρομοίωσις): 1) raro ἰσόκωλον invenitur alia, quae similitudinem quandam efficiat, figura non admixta: I. 24. (εἰς ἣν . . ἀποσταλείς, οἷς . . γέγονεν, ἣν . . ποιῆσαι); 46. (ὃν . . αὐτῷ, ὃς . . καθέστηκε); 2) multo saepius ad ἰσόκωλον aliae figurae accedunt, imprimis haec: α) ἀναφορά I. 12. (ἐγὼ . . . συμμάχους . οὐκ, ἀλλὰ . . . Δημόσθενες . ἐγὼ . . . Χαιρωνεῖαν . οὐκ, ἀλλὰ . . . τάξιν . ἐγὼ . . . πρεσβείας); 73. (τότε . . . πόλιν, τότε . . . εἰσέβαλον); 81—82. (ἐπειδὴ δὲ . . . ἀποδράς, ἐπειδὴ δὲ . . . πόδα); — β) ὁμοιοτέλευτον (incl. ὁμοιοπτωτον): I. 11. (ὅπου γε . . . γεγεννημένης, καὶ τῆς . . . ὑποστελαμένης . . . πεποιημένης); 15. (ὃς . . . κεχροματισμένος, ὁ νῦν . . . ἀποσχόμενος); 73 (Μεσσο . . . κατῴκισαν, Ἀρχ . . . ἐποίησαν, ἔνδοξοι . . . ἦσαν); II. 5. (μὴ καταρῶραθυμήσητε . . μηδ’

· · ἀπείπητε); — γ) παρομοιώσεις, qua quidem verba inferri aut paria, aut similiter sonantia notum est; (itaque παρονομασία atque πολύπτωτον, quae sub d. et f. tractavimus, proprie e paromoeosi judicanda sunt): I. 81. (ὅτε · · μετὰ τῶν ἄλλων · · οἴκαδε, ἐπειδὴ · · οἴκοι · · μετὰ τῶν ἄλλων); — δ) ἀναφορά atque ὁμοιοτέλευτον: I. 9. (ᾧ · · ἔδωκεν, ᾧ · · ἐγκεχείρικεν); 47. (ἔτερα · · λέγων, ἔτερα · · φρονῶν); 67. (τὸ · · πεποιηκότες, τὸ · · καταστήσαντες); 75. (ὅτε · · ναυμαχίαν, ἔτε · · μόραν); 88. (εἰ · · βουλομένων, εἰ · · τοιῶν); ε) ἀναφορά atque παρομοιώσεις: I. 9. (ἀναφ: ὃ · · ὅ; παρομ: διαπεφύλαχε, φυλάττει); 62. (ἀναφ: καὶ · · καί; παρομ: πόλιν, πολιτῶν); 82. (ἀναφ: ἐν · · ἐν · · ἐν; παρομ: dat. plur.); 94. (ἀναφ: τοτὲ · · τοτὲ; παρομ: part. praes.); II. 20. (ἀναφ: τούτου; παρομ: κατέγνωκεν, κατέγνωκεν, παρέδωκεν); 22. (ἀναφ: ἦ · · ἦ; παρόμοιον: λαμβάνειν). III. 10. (ἀναφ: οἷτος; παρομ: ἀποδώσεται προδώσει atque κατὰ c. gen.); — ζ) παρομοιώσεις atque ὁμοιοτέλευτον: I. 7. (ὅμοιοι: προσετάξατε, ἐπηνέσατε; παρομ: ζητεῖν, ἥσεις); 32. (ὅμοιοι: γενέσθαι, παρασκευάσαι; παρομ: βουλόμενος atque dat. plur.); 56. (ὅμοιοι: ἀπέφηνε, ἀπέφηνε, ἐξέβαλε; παρομ: acc. masc. partic. atque nom. fem. partic.); 66. (ὅμοιοι: χρυσίον, συνέδριον; παρομ: ἀπολελυκότες, κατεγνωκότες); III. 6. (ὅμοιοι: γεγενῆσθαι, εἰληφέναι; παρομ: νῦν πρῶτον); 12. (ὅμοιοι: κάγαθῶν, ὧν; παρομ: τρίς, τετράκις, πλεονάκις, δεκάκις); — η) ἀναφορά, ὁμοιοτέλευτον, παρομοιώσεις I. 18. (ἀναφ: τὴν · · τήν; ὅμοιοι: ἀποστειλάντων, προσδεξαμένων; παρομ: παρὰ c. gen.); 97. (ἀναφ: ἐν · · ἐν; ὅμοιοι: γεγενημένον, ἄχρηστον; παρομ: ἄπιστον, ἄχρηστον); II. 20. (καὶ μὴ προέσθαι καὶ μὴ προδοῦναι); 21. (ἀναφ: τὸ · · τό; ὅμοιοι: σπουδάζοντες, ἑῶντες; παρομ: ἀποφαίνειν, φαίνεσθε, ἀποπεφρασμένους).

h) ἀντίθετον: α) verba tantum opponuntur, non sententiae: I. 33. (τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων); 55.

(τὸν ἐν τοῖς μικροῖς . . τὰ μέγала); 76. (οἱ . . λαμπροὶ . . ταπεινοί); 93. (ἐκ τοσαύτης εὐδαιμονίας εἰς . . ἀδοξίαν); 93. (τὰ ἰδία . . κοινῇ); 107. (πεντακόσιοι καὶ χίλιοι ὄντες ἀπάσης τῆς πόλεως); 111. (ἀντὶ ἀγνώτος . . ἐνδοξον); II. 18. (ἀντὶ . . εὖ ποιεῖν κακῶς . . πεποίηκε); β) et verba et sententiae inter se opponuntur (saepe autem etiam duo simul antitheta prodeunt). αα) particulis μὲν . . δέ; οὐκ . . (ἀλλά); εἰ μὴ . . ἀλλά sententia altera alteri objicitur: I. 15. (οὐχ εἰς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ . . βουλή); 17. (οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις); 20. (τοῖς μὲν σώμασι μετ' Ἀλεξάνδρου . . ταῖς δ' εὐνοίαις μετὰ Θηβαίων); 27. (τοὺς . . τυχόντας . . οὐδεὶς ζητεῖ πυθέσθαι . . τοὺς δ' ἐνδόξους πάντες πυνθ.); 31. (ἀγαθὸν μὲν . . ἐν κινδύνοις δέ); 31. (ἡ Ἑλλάς, οὐ μόνον ἡ πόλις); 32. (οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις); 45. (ἀργίριον . . χρυσίον); 45. (κατὰ μικρὸν . . ἀθρόον); 47. (ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν); 48. (πρότερον μὲν ἐναντίον . . νυνὶ δὲ συνηγορῶν); 53. (ὅτι μὲν εἰς ἀνὴρ . . καταψευδόμενος . . ἐπειδὴ δὲ τ' ἀληθὲς παρὰ πάσης κ. τ. λ.); 65. (οἱ μὲν . . κακόνιοι . . ζῆν ἂν βούλονται, ὅσοι δὲ εὖ νοιοι . . ἀπολωλέναι); 74. (οὐ ψεῦδος . . ἀλλὰ . . ἀληθές); 90. (τὸ μὲν ἐν τῷ κοινῷ . . παρὰ πάντων . . τὸ δὲ τοῦτους . . μηδέν); 99. (ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις . . παρακρούουσιν . . ἰδία δὲ . . ταῦτά πράττωσιν); II. 3. (ἀρχομένην . . δυνηθεῖν, ἐγκαταγεγρακῦαν . . ἀδύνατον); 15. (εἰ μὴ πάντα, ἀλλὰ πολλά); 15. (ἀγαθὸν μὲν . . κακὸν δέ); 22. (ιδίους . . κοινούς); III. 1. (οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ τρίς); 3. (οὐ τῷ δικαίῳ . . ἀλλὰ τῇ τόλμῃ); 11. (μὴ . . ὑπὲρ τῶν γεγεννημένων . . ἀλλὰ . . ὧν ἂν ἐπραξεν); 19. (πίστεως οὐ δωροδοκίας); 22. (ὑπὲρ πάσης τῆς χώρας, οὐχ ὑπὲρ Φιλοκλέους μόνον); ββ) vel relativo, vel conjunctione temporali subjicitur altera sententia: I. 24. (πρὸς οὓς εὐτυχοῦντας . . ἦλθε, τοῦτους ἀτυχοῦντας προδεδωκεν); 80. (συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως . . ἦνιχ' οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν ἰδίων ἐπεδίδοσαν); 99. (πῶς

ὁμονοήσομεν απαντες, . . οταν οἱ ηγεμόνες); II. 11. (ἐλε-
εῖτε, ὅς . . οὐκ ἤλέησε); 26. (πολίτην δῶρα δεχόμενον . .
οἱ τὸν ἀλλότριον); — γγ) in participio altera senten-
tia latet: I. 31. (οὗτος εἰς τοὺς μέλλοντας καιροὺς ἔσται
χρήσιμος παραβεβηκῶς ἅπαντας τοὺς παρεληλυθότας);
II. 18. (τῶν ἄλλων . . εἰσφερόντων ἐκ τῶν ιδίων οὗτος
οὐδὲ τῶν δημοσίων . . ἐκτέτικεν); — δ) ἀντιμεταβολή
id est antitheton, quod invertenda sententia efficitur: I.
110. (πότερον ἢ πόλις ἐλεεινοτέρα διὰ τοῦτον γέγονεν,
ἢ διὰ τὴν πόλιν Δημοσθένης). Non ex omni parte in-
vertuntur: I. 3. (παρ' ὑμῖν Δημοσθένης κρίνεται, παρὰ
δὲ τοῖς ἄλλοις ὑμεῖς); II. 19. (περὶ μὲν τούτου τὴν ψῆ-
φον ὑμεῖς μέλλετε φέρειν . . περὶ δὲ ὑμῶν οἱ περιεστη-
κότες.)

i) πολυσύνδετον frequentissimum obviam fit apud
Dinarchum, quippe quem particularum καί, οὐδέ, μηδέ, ἢ
amantissimum esse jam supra sub 27. 28. demonstratum
sit. Ubi etiam hoc diximus, nonnunquam vix fieri posse,
ut utrum figurae gratia καί etc. frequentaverit, an singu-
lari illo harum vocularum amore perductus, pro certo
affirmetur. Qua ratione accidit, ut compluria, quae jam
sub 27. 28. provocaveram, rursum hic exscribenda essent.
α) πολυσυνδέτως junguntur nomina (incl. participia et
infinitivi): I. 10. (δόντος . . καὶ . . γινομένων . . καὶ . .
ἐξελεγχθείσης); 13. (λαμβ. καὶ λέγειν καὶ πράττειν); 14.
(περιπλεύσαντι . . καὶ . . νικήσαντι . . καὶ . . υἱεῖ . .
καὶ λαβόντι); 14. (Σάμον καὶ Μεθ. καὶ Πυδν. καὶ
Ποτιδ.); 17. (ποιύσας καὶ διαμείνας . . καὶ . . με-
ταβαλόμενος); 19. (φέρειν . . οὐδὲ . . ὑπομένειν οὐδὲ
ὀρᾶν.); 20. (γενομ. . . καὶ ἐλεησ. . . καὶ . . ποιησ. . .
καὶ . . ὄντος . . καὶ . . ἐλθόντων . . καὶ . . δεομένων καὶ
ἰκετευόντων); 21. (μιαρὸς καὶ ἀσεβῆς καὶ αἰσχροκερδής);
31. (κινδύνους καὶ κακοῖς καὶ ἀδοξίαις); 37. (πατρίδος
καὶ ἐλευθερίας καὶ τῆς δόξης); 38. (Κεφάλου καὶ Θρασ.
καὶ Ἡλ. καὶ Φορμ. καὶ ἐτέρων); 40. (τηροῦντες καὶ

ἀργυριζόμενοι καὶ πεποιηκότες καὶ νῦν εἰλημμένοι); 41. (δώροδ. καὶ κλέπτῃν καὶ προδότῃν καὶ ἀνάξιον); 43. (Χαιρέφ. καὶ Φ. καὶ Π. καὶ Φειδ.); 43. (Βιοισ. καὶ Σατ. καὶ Γοργ.); 48. (οὔτε αἰσχύνῃς, οὔτε ἐλέγχ., οὔτε ἀρᾶς); 54. (τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκ. καὶ τὰ ληθῆ); 64. (θεὰς καὶ τοὺς ἥρωας καὶ τὴν Ἀθ. καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς); 69. (κόσμον καὶ τὰ ἐκπώματα καὶ τὰ ἀναθήματα); 77. (ποιῆσαι καὶ ἑᾶσαι καὶ προσδοκῆσαι); 77. (μὴ κοινωνεῖν μὴδ' ἔχειν μὴδ' οἶεσθαι); 94. (μεταβαλλόμενος καὶ δημηγορῶν καὶ γράφων); 99. (ἐδάφους καὶ τῶν ἱερῶν καὶ παίδων καὶ γυναικῶν); II. 8. (μέτριος καὶ προγόνων χρ. καὶ εἰργασμένος); 9. (μήτε ἐναύειν, μήτε συσσιτεῖν, μήτε κοινωνεῖν); 12. (συκοφαντῶν καὶ λέγων καὶ γράφων καὶ καταφρονῶν); 13. (ἐνδειχθεὶς καὶ ἐξελεγχθεὶς καὶ παραδοθεὶς); 20. (ζημιῶσαι καὶ μὴ προέσθαι καὶ μὴ προδοῦναι); 21. (μὴ ἐγκαταλιπεῖν μὴδ' ἀγαγεῖν μὴδὲ κατ-αλλάξασθαι); III. 1—2. (ἐξεληλεγμένος καὶ ἐψευσμένος καὶ τολμήσας καὶ ἐπιωρκηκὼς καὶ γράψας καὶ τιμησάμενος); III. 2. (ἱμῶν καὶ τῆς χώρας καὶ παίδων καὶ γυναικῶν); 4. (ἐξηπατηκὼς καὶ προδοὺς καὶ ἀνατετραφώς); 18. (ἔχων καὶ οὐκ ὄντων καὶ δεόμενος); 21. (χώρας καὶ ἱερῶν καὶ νομίμων καὶ πολιτείας); 21. (νόμων καὶ ψηφισμάτων καὶ ἀποφάσεων); 22. (πονηροὶ καὶ ἄδικοι καὶ μισόδημοι); — β) si totae complures sententiae per καί, vel ἡ junguntur, multo magis placet propriae Dinarchi indoli, quam figurarum studio hoc attribuerē; (cf. sub 28); attamen pauca saltem liceat exempla etiam hic promere: I. 31. (καθέστηκε καὶ ἀφῆκε καὶ ἐδέχσεν); 61. (ἡξίωσας καὶ ἔγραψας καὶ ἐποίησω); 62. (ἔγραψας καὶ παρέδωκας καὶ ἐνεχείρισας); 68. (ἀπαιτῇ καὶ καταπέμψῃ καὶ ἀξιοῖ); 107. (ἔστιν καὶ ἔχετε καὶ καταστήσει); II. 2. (διαπέπρακται καὶ διατέτριφεν καὶ γέγραφεν καὶ πεποίηκε); 21. (τίνα . . οἴσετε ἢ διὰ τί . . ἔσεσθε, ἢ . . φαίνεσθε); 24. (ἐξήλασαν καὶ ἀνέθεσαν καὶ προσέγραψαν); III. 12. (ἀπέδοτο καὶ προέδωκε καὶ

ἐποίησεν); 15. (δεῖ καὶ . . ἐστὲ . . καὶ . . ἀπεχειροτόνησε); 18. (ἀνείλε καὶ ἔταξε καὶ ἐξήλεγξεν).

κ) ἀσύνδετον: α) rarius orator nomina sine conjunctione coacervat: I. 64. (τὸν λελυμασμένον, τὸν παραδεδωκότα); 65. (ὑπὲρ παίδων, ὑπὲρ γυναικῶν, ὑπὲρ δόξης, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν); 71. (παιδοποιεῖσθαι, γῆν κεκτῖσθαι); III. 7. (τὸν ἐμβεβληκότα, τὸν γενόμενον); 19. (μισεῖν, ἀνελεῖν); — β) creberrime autem sententiae complures dissolute annectuntur; non solum αα) interrogationes rhetoricae: I. 30—31. (εἰς ποῖον . . ; ἔχοι τις . . ; οὐκ εἰς . . ; οὐκ ἐπειδὴ . .); 35. (ἔγραψας, συνεβούλευσας, ἐπόρισας, χρήσιμος ἐγένου); 41—42. (οὐκ αἰσχύνεσθε, οὐκ ἴστε, ἀπὸ ποίων, εἰσὶ τινες, οὐ φράσσετε); 93. (τίς, τίς etc.); 100. (οὐ, οὐκ, οὐ); 101. (γέγραπαι, κεκώλυκας, εἰσῆγγελκας); II. 11. (ἔπειτα); 12. (οὐκ, οὐχ, οὐ) (cfs. σ, δ); — sed etiam ββ) enunciata omnia alia asyndeton admittunt: I. 7. (καθ' ὧν . . οἱ . .) 9. (ῶ, ῶ, ὀ, ὀ); 22. (ἀκούσονται, θεωρήσουσι); 23. (ὑμεῖς, ὑμεῖς); 24. (εἰς ἡν, οἷς, ἡν); 28. (οὗτος, οὗτος); 33. (οὐ λογίζεσθε, οὐ σκοπεῖσθε); 39. (ἐξεβλήθη, ἡλευθεροῦντο, διεπέπρακτο); 46. (ὅς, ὅς); 52. (ἡν, ἡν); 72. (ἐγένετο, ἐγένετο); 73. (τότε, τότε, κατ' ἐκείνους τοὺς χρό.); 75. (ὅτε, ὅτε, ὅτε, ἔτε); 85—86. (ταυτό, ὁ αὐτός, ἐπέτρεψεν, ἔθετο); 102. (οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν); 109. (ἡν, ἡ, ὑπὲρ ἧς, ἐν ἧ); 114. (οὐκ ἐγκαταλέλοιπα, οὐ . . ἐποίησάμην); II. 20—21. (τούτου, τούτου, οὗτος); III. 10. (οὗτος, οὗτος, οὗτος); 18. (ὄν, ὅς); — γ) liceat jam quinque illos locos commemorare, ubi conjunctionem sententiarum non curat noster, quamquam una ex altera consequitur periodicæ struendae occasio maxime opportuna praesto est: I. 32: 1) ἀπῆρε . . (α) βουλόμενος καὶ β) βουλόμενος) 2) (περιῶν οὗτος) α) ἐλογοποίει . . καὶ β) εἰσεποίει . . 3) οὕτω κατέστρεψεν κ. τ. λ.; I. 33. 1) ἐξέπλευσεν . . (α) μισῶν . . β) ἀναγκαζόμενος . .) 2) ἀφείλετο κ. τ. λ.; I. 33. 1) Εὐθύδικος προηρῆτο . . 2) ἔφη . . 3) καὶ οὗτος ἀπώλετο; I. 58.

1) εἴλεσθε . . 2) εἰσῆλθεν . . 3) ἀπελύσαθ' ἑμεῖς; I. 105.

1) παρειλήφατε . . 2) κατηγορήκαμεν . . 3) πότερα κ. τ. λ. (cfs. 28. c.).

Figurae sententiarum: l) προσωποποιία (personificatio): I. 12. Demosthenes inducitur loquens (ἐγὼ κ. τ. λ.); I. 109. (τὴν χώραν, ἣ . . ἰκέτεύει, παραστησαμένη κ. τ. λ.

m) ἐπιδιόρθωσις (emendatio): II. 1. ὁ πονηρότατος τῶν ἐν τῇ πόλει, μᾶλλον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

n) ἐκφώνησις (exclamatio) I. 7. 36. 40. 43. 45. 68. 77. II. 3. 8. III. 1. 15: invocantur autem usque quaque dei, Minerva, Juppiter, Hercules.

o) ἀποστροφή: alloquitur orator Demosthenem reum I. 8—9. 17. 35. 50. 57. 59. 69—71. 83. 89. 101—104; Demosthenem et Polyeuctum I. 100.

p) irrisio atque ironia α) irrisio: I. 13. (δωρεὰς τὰς μεγίστας); 26. (ὁ κοινὸν αὐτὸν . . παρέχων); 31. (χρήσιμος . . φήσων); 35. (φήσων . . μισεῖν); 39. (τὸ κινδυνεύειν . . ἐπισηφαλές ἐστι); 43. (τῷ οὐδ' ὅποι καταφύγῃ); 103. (ὥς ἐπιμελησομένους τούτους); β) ironia: I. 7. (ναὶ . κατέψευσται γάρ); 44. 78. 79. (δημοτικός); 69. (καλῶς διφκήσας); 79. (τὸ καλὸν ψήφισμα); 89. (ὦ ἄριστέ); II. 5. (ἐντίχημα); 8. (χρηστός); 15. (γνώριμος καὶ φανερός).

q) euphemismus I. 33. (ἀφείλετο); 58 (ἡτυχηκότι i. e. in exilium ejecto); II. 20. (ἵνα τὸ πρᾶότατον εἴπω).

r) γνώμη (sententia) I. 76. II. 3. III. 6. 14. 19

s) interrogatio rhetorica saepe numero, ne dicam ultra modum, a Din. usurpatur: namque de illis CLXII paragraphis, in quas editores distribuere tres orationes, plus quam XC quaestiones rhetoricas continent. Vocum autem interrogativarum quae vocantur α) saepius leguntur pronomina interrogativa et adverbia: τίς I. 8. 16. 35. 50. 66. 67. 68. 72. 84. 87. 93. 96. 100. 104. II. 6. 8.

9. 10. 15. 21. 26. III. 1. 3. 9. 17; ποῖος I. 30. 41. 96. III. 9. 17; πότε I. 74. 96; ποῦ I. 63. 70. 102; πῶς I. 99. II. 16. 25. III. 1; β) particulae autem raro tantum addi solent interrogativae: ἦ I. 57; ἄρα I. 22. II. 5. III. 8; πότερον . . ἦ I. 69. 90. 106—107; ἦ (an) I. 102; sed plerumque γ) intellegendae sunt particulae interrogativae. Atque subaudiendum est ἄρα (ne) I. 42. 83; subaudiendum est ἄρα μὴ (num) I. 7. 15. 30. 35. 36. 43. 45. 54. 59. 61. 69. 70. 84. 87. 89. 97. 100. 101. II. 8. 11. 14. 15. III. 4. 6. 13; subauditur denique ἄρα ita, ut cum scriptum exstet οὐ, efficiatur ἄρα οὐ (nonne): I. 18. 30—31. 33. 37. 41. 42. 53. 100. II. 12—13. 23. III. 7. 17; — δ) ἀσυνδέτως saepe complures quaestiones projiciuntur (cf. k. β. αα.): I. 30. 35. 41. 45. 66. 83. 84. 87. 93. 96. 100. 101. II. 6. 11. 12. 13. III. 9; — ε) διαλεκτικόν (percontatio) non uno tantum loco exstat, qua figura orator non interrogat solum, verum ipse sibi etiam respondet. Talia autem responsa modo 1) accuratiorem quandam expositionem praebent, velut I. 50. 72. 74. II. 16, modo 2) breviter sive ajunt: I. 83; sive negant: I. 37. (οὐδ' ὅτιοῦν); 57. (οὐ δήπου); 96. (οὐδὲς ἂν . . δέξιεν); 101. (οὐδέποτε); 101. (οὐδ' ἦντιν-οῦν); III. 6. (οὐκ ἔστι ταῦτα); 9. (οὐδὲν, ὅ.τι . . ποιή-σειεν); 13. (οὐχ οἱ τοιοῦτοι ἐλεοῦντ' ἂν); — 3) interdum adhortatio simul in responso inest: I. 87. 97. (οὐκ, ἐὰν σωφρονῇτε); ipsa autem adhortatio responsi loco est: I. 84. (μὴ, ὧ' Ἀθηναῖοι, μὴ). Porro 4) exclamationem responsi partes explentem habemus I. 59. (δεινὸν μέντ' ἂν εἴη); 5) responsurus autem denuo quaestiones fudit: I. 100. (τί φασι . . ποιοῦντας; sed non respondet: φασὶ κρίνειν ἀλλήλους, verum interrogare pergit: οὐ κρίνειν ἀλλήλους κ. τ. λ.); I. 102. (ποῦ . . εἶδομεν; exspectas: οὐδαμοῦ: respondet autem ἦ ἐνταῦθα φήσετ' εἶναι δεινοὶ κ. τ. λ.) — —

Birkleri commentationes duas „de transitionis for-

mis Graecorum“ (progr. gymn. Ehingensis 1867) atque „de argumentatione“ (ibid. 1868), Gebauerique „de praeteritionis formis apud oratores Atticos“ (libell. Maximiliano Erlero dedicatus a collegis Zwiccaviensibus 1874) cum ego perlegissem, etiam in Dinarchum his de rebus inquirere animum induxi. Atque quod ad

31) transitionis formas

attinet operam mihi videor perdidisse: etenim rarissime eas curavit orator, cum diligentissime eis atque accuratissime bonae notae oratores studuisse constet: a) habemus autem transitionis formas: I. 75. *θεωρήσατε δὴ πάλιν ἐπὶ τῆς κ. τ. λ.* 78. *ἀκούσατε . . κακείνου τοῦ ψηφίσματος* (cfs. Birkel. I. 6. b. γ.); 82. *λέγε δὴ καὶ τὸ . . ψηφισμα*; atque accedit: I. 16. *ἀλλὰ γὰρ οὐ παραβάλλειν δεῖ . . . παρασχόμενος οἷν . . ἐπὶ τοὺς περὶ τοῦτου λόγους βαδιοῦμαι* (cfs. Birkel. II. 8. (b)). b) paucae commemorandae sunt praeteritionis formae: I. 37. *ὦν τοὺς μὲν . . . μακρὸν ἂν εἶη λέγειν*; et solennes illae I. 31. *ἀφήσω γὰρ αὐτοῦ τὰ ἴδια*; 35. *ὦ γὰρ τοὺς ἄλλους κινδύνους*; 93. *ὦ γὰρ τοῦτο νῦν*. Quis autem potissimum Dinarchi mos sit ad aliam rem transcuntis, jam demonstratum est sub 27. c. δ.

32) de argumentationis formis.

a) de quaestione rhetorica jam sub 30. s. uberius actum est, neque hic quidquam addendum videtur, nisi quod particulas *καί*, *καίτοι*, *εἴτα* saepius interrogationibus praefigi commemorasse velim: *καί* I. 63. 69. 79. 72. 90. 104 II. 8. 15. III. 4; *καίτοι* I. 16. II. 9. 25. 26; *εἴτα* (*ἐπειτα*) I. 36. 53. 97. 102. II. 11. 14. III. 13; b) subjectio quae vocatur semel invenitur II. 8. *ἀλλ' αὐτὸς ὁ κρινόμενος . . μέτριος τὸν τρόπον κ. τ. λ.*; atque discutitur verbis: *καὶ τίς ὑμῶν οὐ πολλάκις ἀκήχοε*; c) occupatio exstat I. 48. *ἀλλ' ὁμως . . περὶ ἐμοῦ τολ-*

μήσει λέγειν κ. τ. λ. quod quidem refutatur I. 49. ἔν
 οὖν κ. τ. λ. et I. 53. εἴτ' οὐ δεινὸν κ. τ. λ.; I. 54. ἡ . .
 διαβολή, ὡς ἄρα . . ἀποπέφαγκεν κ. τ. λ.; dissolutio
 inest in verbis: τοῦτο δὲ ὃν τρόπον γίνεται κ. τ. λ.;
 I. 61. (τοῦτο μὲν οἶκ ἐπιχειρήσεις λέγειν) ὅτι δὲ . . συμ-
 βέβηκε κ. τ. λ.; sequitur quasi duplex refutatio: ἀλλὰ
 μόνος σὺ κ. τ. λ. infraque I. 62. ἀλλὰ μὴν πρότερον κ. τ. λ.
 d) enthymemata occurrunt satis frequentia atque α) duo
 illa enthymematis membra αα) opponuntur particulis μὲν
 . . δέ I. 14. 53. 70—71. 85. II. 14—15. 15. III. 4. 15—
 16; deest μέν: I. 62—63. ββ) alterum membrum est rela-
 tivum I. 7. II. 11. 14. III. 13, conditionale II. 25;
 γγ) latet in participio I. 6. 36. 97; — β) inducuntur
 enthymemata particulis καί I. 14. 70—71. III. 4; καί-
 τοι II. 25; εἴτα I. 36. 53. II. 14; ἔπειτα I. 97. III. 13.

γ) enthymematum autem ipsorum duo in Dinarcho
 genera distinguenda esse censui: 1) interdum ipse orator
 disertis verbis dicit, turpe futurum esse et injustum, si
 repugnantia illa, quam enthymemate fingit, admitteretur:
 I. 53. εἴτ' οὐ δεινόν, εἰ ὅτι μὲν . . ἐπειδὴ δὲ κ. τ. λ.
 70—71. ποῦ τοῦτ' ἐστὶ δίκαιον . . τοὺς μὲν . . σὲ δὲ
 . . καὶ τοὺς μὲν . . σὲ δὲ . .; 85. αἰσχροὺν γὰρ καὶ δει-
 νόν, ἑτέροισι μὲν . . τουτοῖσι δὲ . .; III. 15—16. αἰσχύ-
 νοῦμαι [εἰ . . ὁ μὲν δῆμος . . ὑμεῖς δὲ . . Posthabetur
 autem illud iudicium: I. 62—63. πρότερον . . . κατὰ δὲ
 σαντοῦ . . καὶ ποῦ ταῦτα δίκαια ἢ νόμιμά ἐστι; atque
 obscurius quid ipse sentiat orator indicat: I. 14. καὶ Τι-
 μοθέω μὲν . . τὸν δὲ . . οὐ τιμωρησάμενοι παρὰδειγμα
 ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; 97. τὸν . . ἐγκαταλελοιπότα . .
 περιποιῆσαι βούλεσθε; οὐκ ἐὰν σωφρονῇτε; II. 11. ἔπειτ'
 εἰρωνεύεσθε . . καὶ . . ἐλεεῖτε, ὅς . . οὐκ ἠλέησε; 2) non-
 nunquam autem in interrogationis rhetoricae formam en-
 thymemate redacto ipsis audientibus permittit, ut de
 repugnantia illa iudicium sibi faciant: I. 7. σοῦ κατέψευ-
 σται . . . καθ' ὧν κ. τ. λ.; 7. οὐς . . κατὰ τούτων κ. τ. λ.;

36. εἴθ' οἷτος . . ἔσται χρήσιμος, παραβεβηκώς κ. τ. λ. II. 14. ὃν οἱ νόμοι . . τούτῳ βούλεσθε; 14—15. ὁ μὲν νόμος . . ὑμεῖς δὲ κ. τ. λ.; 25. εἰ . . ἡγεῖτο . . πῶς χορὴ κ. τ. λ.; III. 4. ὁ μὲν νόμος . . ὁ δὲ κ. τ. λ. 13. ἔπειτα ὑποστειλάσθαι τι δεῖ . . ὅς κ. τ. λ.; Anacolutho perditum est enthymema I. 69. πότερόν ἐστι δικαιότερον . . ἢ τοὺς μὲν . . αὐτοὺς εἰσενεγκών κ. τ. λ. (cfs. sub 29. a.)

33) Appendicis loco liceat nonnulla comprehendere quae mihi exscripsi memoria digna neque tamen antecedentibus paragraphis apte inserere potui. Ac primum videatur

a) de pleonasmō, qui tam multus est apud Dinar-chum, ut cuncta exempla afferre destiterim: I. 19. παρ' αὐτοῖς [ἐν τῇ πόλει]; 32. τοῖς ἰδίοις [τοῖς ἑαυτοῦ] κινδύνοις; 93. [ιδίᾳ] παρὰ τισιν . . [κοινῇ] τὸν δῆμον; 24. ἐπρέσβευσεν [ἐφ' ὑμῶν ἀποσταλείς]; 31. ἡ Ἑλλὰς [οὐ μόνον ἡ πόλις]; 36. τοιούτων . . [καὶ μηδέποτε βελτιόνων]; 39. ψήφισμα γράψαντος [ὅς . . ἔγραψε]; 52. λαβὲ σὺ τὴν μαρτυρίαν ἣν καὶ πρότερον παρεσχόμην . . [ἣν καὶ νῦν παρέξομαι]; 74. οὐ . . ψευδὲς [ἀλλὰ . . ἀληθές]; 74. ἐωροδόκει [λαμβάνων χρήματα]; 78. ἐκ Δωδώνης [παρὰ Διὸς τοῦ Δωδωναίου]; 114. [καὶ] ὑμᾶς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν.

Saepissime fit, ut duo vel nomina, vel verba conjungantur, cum satis fuerit alterum tantummodo scripsisse. Facilius autem hoc toleramus, si vel alterum substantivum prius complectitur velut I. 3. δωροδοκία καὶ πονηρία; 95. πολιτευομένοις καὶ πεπραγμένοις; 108. αἰσχροκέρδεια καὶ πονηρία; III. 7. αἰσχύνῃ καὶ ἀδικίᾳ; vel si verbum alterum ex priore sequitur: I. 88. ἐκβαλεῖτε καὶ παύσετε (nam παύουσι τῷ ἐκβαλεῖν); 93. συμβουλεύοντα καὶ διοικοῦντα; II. 12. ἐζητηκόσι καὶ εἰδόσι; 20.* καὶ μὴ

προέσθαι καὶ μὴ προδοῦναι;²⁵⁾ III. 12. ἀπέδοτο καὶ προέδωκε; hi enim loci prope accedunt ad ἐν διὰ δυοῖν. Meram autem habemus tautologiam: I. 6. σώματος καὶ ψυχῆς;²⁵⁾ 9. πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν; 13. ἀτυχίας καὶ κακοῖς; 37. ἐκόντων καὶ βουλομένων; 42. μετέγραφε καὶ μετεσκεύαζε; 92. αετιωνίσασθαι καὶ μεταλλάξασθαι; 109. κλαίοντος καὶ ὀδυρομένου; 110. οἰκτιρίζεται καὶ δακρύη; 110. ἐξαπατῆσαι βουλόμενος καὶ πάρακρουόμενος; III. 15. προτραπέντας καὶ παροξυνθέντας.

b) subjecta audacius commutantur: I. 30. ἐξέβαλε (Dem.) . . ἐχρήσατο (Nicod.) . . ἤρξ. . . κατέστ. . . ἀφῆκε (Dem.); — 48—49. ἀπολογ. . . . συνηγ. . . . κατηγ. . . (de oratore) . . κατασκευάζων . . . τολμῶν (de Demosth.)

c) neglegentius pluralis ponitur pro singulari: I. 13. ἐφ' οἷς (pro ἐφ' ᾧ); 53. ταῦτα πεποιηκότα (exspectas τοῦτο, τὸ εἰληφέναι); 69. ταῦτα δόξη (nimirum τὸ πολεμεῖν).

²⁵⁾ Cur hoc uno loco II. 20, seu tautologia appellatur, seu ἐν διὰ δυοῖν, Blassio displicuerit nescio. — Neque hoc perspicio, cur Blassio I. 6. σώματος καὶ ψυχῆς tam non tolerabile visum sit, ut pro ψυχῆς audacissime οἰσίας scriberet; namque Mr. auctor est etiam Dem. (XXXVII. 41) et Isocr. (VI. 105.) voces σᾶμα et ψυχὴ copulasse recteque comparat nostrum „Leib und Leben.“

Epimetrum. Conjectanea.

I. 25. *μὴ περιορᾶν ἐάν τις ὅπλα διὰ τῆς χώρας τῆς Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται.* Foedissime hunc locum corruptum esse cum ab omnibus — Schmidti enim nugas mitto — viris criticis intellectum sit, verba de hac re facere non opus est; atque conjecturarum earum, quas tentaverunt philologi, multo R. Dobr. Kleyni deteriores esse, quam S. Blassi nemo erit quin agnoscat. Deleverunt enim hi uterque *τῆς* ante *Ἀθηναίων*, ita ut *Ἀθην.* penderet ex *τις* praetereaue commutant *μὴ περιορᾶν* S. — cui astipulatur Mr. — in *περιορᾶν*, Bl. in *μὴ ὀρᾶν*: atque paullo facilius mihi videor cum S. delere *μὴ*, quippe quod „facile e male repetita ultima nominis *ψήφισμα* syllaba enasci potuerit.“ Neque ego S. et Bl. conjecturae album calculum adjicere dubitarem, nisi verborum collocatio esset difficillima atque maxime intricata: triplex enim exstare hyperbaton vidimus supra sub 26. c. Quod cum Bl. ipse intellexisset, cum Schneidero (ad Xen. Hell. II. 4. 2) verba trajicienda esse annotat sic: *ἐάν τις Ἀθηναίων ὅπλα ἔχων διὰ τῆς χώρας πορεύηται.* Quae ratio cum audacissima esset, de faciliore medela cogitavi atque reperi facillimam hanc: *περιορᾶν ἐάν ὅπλα διὰ τῆς χώρας τις Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται*; facillime enim *τις* post *χώρας* depravari potuit in *τῆς*, quo facto cum subjectum desideraretur, de suo quispiam *τις* post *ἐάν* adjecit.

I. 52. *καταψευσάμενον μέντοι καὶ μοῦ καὶ τῆς βουλῆς ὥσπερ σὶ καὶ πονηρὸν καὶ προδότην, ὃν εἰσαγγείλας . . . ἐτιμωρησάμενην*: cum illud ὃν quod habent N. et pr. A. probe judicarent non neglegendum esse, Mr. ante *καταψευσάμενον*, Bl. ante ὥσπερ lacuna e

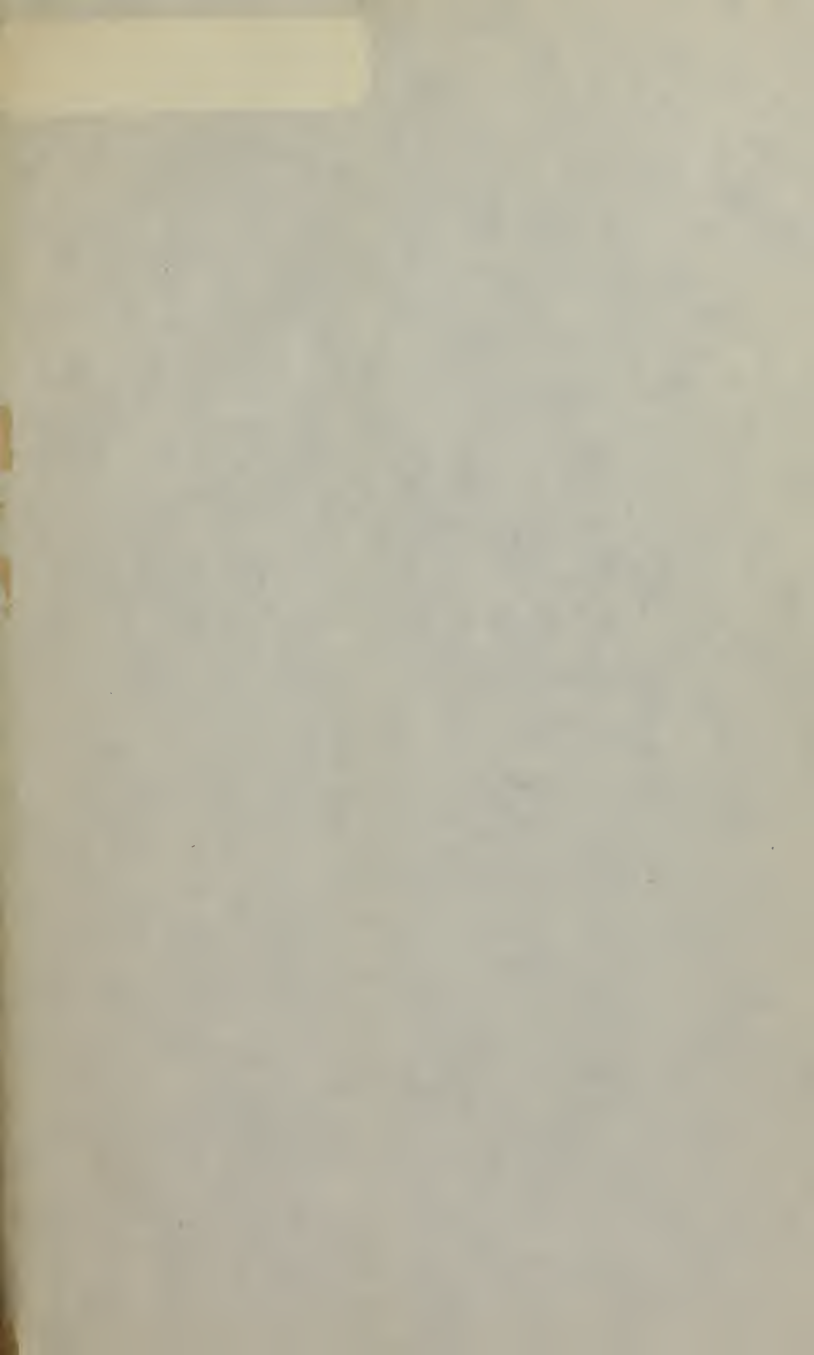
signum posuerunt: nec potest profecto fieri, ut verba tradita construantur. Sed facillime sic emendari mihi videtur, ut ex ὄν illo una litterula apposita ὄντ' efficiamus: καταψ. μέντοι κάμοῦ . . ὥσπερ σὺ καὶ πονηρὸν καὶ προδότην ὄντ' εἰσαγγ. . . . ἐπιωρησάμην. Sic intellegi possunt verba. Participiis autem καταψευς. et ὄντα nomen intellegendum esse ἄνθρωπον vel tale aliquid, frequenti Dinarchi consuetudini deberi demonstratum est supra sub 12. c. Quare nemo adhuc de conjectura cogitavit, quamquam praesto esset optima: non difficulter enim post πονηρὸν καὶ προδότην immitteretur Πιστίαν, quoniam trium vocabulorum a Π incipientium, excidentium in N facile unum a librario praeteriri potuit. Sed multum abest, ut mutationem suadeam.

III. 6. εὐτύχει, καθότι οὐκ . . ἐπύθεσθε: εὐτύχει corruptum esse jam dudum clarum est, atque scriptura εὐτυχεῖτε aptissima est. Sed offensioni mihi est etiam καθότι, quod hic idem valet, quod ὅτι „weil, insofern,“ ne vestigio quidem significationis principalis καθ' ὅτι relicto: cujus usus exempla ego non inveni nisi apud Polyb. XVIII. 19. 5. atque in novo testam. Atque cum jam in eo esset, ut tamen a Din. hoc καθότι non abjudicarem — nam sat multa insunt in his orationibus, quae non illustrentur nisi e Polybio aliisque posterioribus scriptoribus — memini etiam εὐτύχει non recte se habere atque protinus intellexi, utrique difficultati provisum fore, si pro εὐτύχει καθότι mutatione omnino nulla efficerimus: εὐτυχήκαθ' ὅτι („ihr habt Glück gehabt“). εὐτυχήκατε autem praetuli formae ἡὐτυχήκατε, quoniam N praebet εὐτύχει atque sine augmento est εὐτύχει Isae. VI. 18. εὐύχεται apud Thuc. (Krueg. gr. 52. 3. 4).

V i t a.

Paulus Joannes Vogel natus sum Plaviae a. d. V. Cal. Maj. anni MDCCCLVI. Jam septem annorum puer inter gymnasii illic florentis discipulos receptus usque ad annum MDCCCLXVII. ejus disciplina usus sum: quo anno cum pater optimus carissimus Fridericus Augustus acerba morte mihi abreptus esset Misniam cum matre Minna de gente Teichmanniana demigravi. A. d. IX. Cal. Maj. a. MDCCCLXVIII. almae matri St. Aefrae traditus sum, ubi praeter ceteros magistros Hugo Ilberg et Hermannus Peter salutis meae egregie consuluerunt. Absoluta puerili institutione anno MDCCCLXXIV. Lipsiam me contuli studiis philologis operam navaturus. Hic per septem semestria scholis interfui virorum illustrissimorum: Curti, Ecksteini, Gardthauseni, Heinzi, Kuhni, Langi, Lipsi, Pescheli, Ribbecki, Ritscheli, Voigti, Zarneki. Quattuor per spatia semestria exercitationibus proseminarii philologi, per duo seminarii philologi socius ordinarius interfui. Societatis Lipsi antiquariae per tria semestria fui socius, per duo Ecksteini seminarii. Jam libentissime occasione utor, his omnibus viris doctissimis illustrissimis gratias agendi maximas, imprimis Curtio, Langio, Lipsio, Ribbeckio, qui quanto opere studia mea adjuverint, verbis satis dicere vix possum.

3 0112 106067009